

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
К.ПО₂.1/2012
Дана: 06.04.2015. године
Београд
Ул. Устаничка бр. 29

У ИМЕ НАРОДА

Виши суд у Београду, Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судије Драгана Мирковића, председника већа и судија Мирјане Илић и Бојана Мишића чланова већа, са записничарем Живославом Матијашевић, у кривичном предмету против окривљеног Жарка Чубрила, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 ст. 1 КЗ СРЈ, по оптужници Тужилаштва за ратне злочине Кт.бр.1/12 од 22.06.2012. године, након већања и гласања дана 02.04.2015. године, једногласно је донео, а дана 06.04.2015. године у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Снежане Станојковић, окривљеног Жарка Чубрила и браниоца адвоката Симе Кнежевића, јавно објавио следећу

ПРЕСУДУ

Окр. Жарко Чубрило,

налазио се у притвору по решењу Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине Ки.По2.16/11 од 10.08.2011. године, који му се рачуна од 09.08.2011. године, када је лишен слободе, па до 09.02.2012. године, када му је притвор укинут

На основу чл.423 став 1 тачка 2 ЗКП-а

ОСЛОБАЂА СЕ ОД ОПТУЖБЕ

Да је:

За време немеђународног (унутрашњег) оружаног сукоба који се у времену прве половине 1991. године, па до краја исте године одвијао на територији Републике Хрватске, тада у саставу СФРЈ, између оружаних снага ЈНА, оружаних јединица ТО САО Славонија, Барања и Западни Срем, са једне стране, с друге стране Збора Народне

Гарде (ЗНГ) и МУП-а Републике Хрватске, као припадник ТО Тење, у првој половини јула 1991. године, кршећи правила међународног права противно чл. 3 IV Женевске Конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године и чл. 5 у вези чл. 4 ст. 1 и 2-а Допунског протокола уз Женевске Конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) извршио убиство 11 (једанаест) цивилних лица хрватске националности који нису учествовали у непријатељствима, мотивисан дискриминаторским разлозима заснованих на националном пореклу цивила,

Неутврђеног дана половином јула 1991. године у Тењи ангажовао два припадника ТО Тење у штабу ТО Јову Личину и Саву Јовановића, поделио им везе од канапа, довео до импровизованог затвора лоцираног у биоскопској сали „Партизан“, наредио НН припаднику ТО Тење који је био задужен за тај затвор да из затвора изведе затворена лица, говорећи: „отвори, нека изађу низа степенице“, те је из затвора изведено 11 (једанаест) цивилних лица хрватске националности – Иван Валентић, Марија Церенко, Ана Хорват, Катица Киш, Пера Мамић, Јосип Медвед, Стипе и Евица Пенић, Јосип Продановић, Владимир Валентић и Фрањо Бурча, потом Сави Јовановићу и Јови Личини наредио да цивилима вежу руке а затим наредио цивилима да уђу у товарни део камиона и одвезао их прво до Силаша а након задржавања испред основне школе у Силашу и до сточног гробља у близини Боботе, након чега је наредио возачу камиона да заустави камион, те наредио Сави Јовановићу и Јови Личини да подигну цираду, затим наредио цивилима да изађу, те је при изласку наведених оштећених из товарног дела камиона, једног по једног убијао на лицу места тако што им је пуцао у главу из аутоматског оружја „хеклер“

-чиме би извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ.

На основу чл.265 ЗКП-а

Окривљени Жарко Чубрило ослобађа се трошкова кривичног поступка и исти падају на терет буџетских средстава суда.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине РС КТО бр. 1/12 од 22.06.2012 године, окривљеном Жарку Чубрилу, стављено је на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ.

У завршној речи на главном претресу дана 24.03.2015. године након анализе изведених доказа, заменик тужиоца за ратне злочине остаје у целости при оптужници КТО бр. 1/12 од 22.06.2012. године, у односу на оптуженог Жарка Чубрила, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗ СРЈ, јер налази да је изведеним доказима на главном претресу утврђено чињенично стање из кога несумњиво произилази да је оптужени на месту, у време и на начин како је то ближе описано у диспозитиву оптужнице, учинио кривично дело које му се ставља на терет. Да се на територији тадашње Републике Хрватске одвијао немеђународни (унутрашњи) оружани сукоб између оружаних снага ЈНА, оружаних јединица ТО САО Славонија, Барања и Западни Срем, с једне стране и с друге Збора народне гарде (ЗНГ) и МУП-а Републике Хрватске, општепозната је чињеница. Да су цивилна лица била

затворена у импровизованом затвору – биоскопска сала „Партизан“ у Тењи, да су их чували припадници ТО Тења на несумњив начин произилази и из фотографије која је начињена испред импровизованог затвора на којој се види припадник ТО Тења са пушком на рамену како стражари, те се на фотографија види и затворени Марија Церенко (фотографија 1), те Јосип Продановић и на степеништу Стипе Пенић (фотографија број 2) и (фотографија број 3) на којој се види поред Марије Церенко и стражар ТО Тења Симо Бекић – фотодокументација РХ МУП број ОКТР 563/2011. Одбрана окривљеног је по оцени Тужилаштва неоснована и у супротности са изведеним доказима, а усмерена пре свега на избегавање кривичне одговорности. Да је оптужени Жарко Чубрило руководио одвођењем најмање 11 цивила хрватске националности затворених у биоскопу „Партизан“ у Тењи до локације Сточног гробља у Боботи тако што је издавао наређења за њихово извођење из сале биоскопа, везивање и укрцавање у камион, наређивао ко ће и куда да вози камион и где да га заустави, да би на крајњем одредишту наредио везаним цивилима да искачу из камиона где их је лично убијао пуцајући из непосредне близине из ручног ватреног наоружања са пригушивачем, наводе непосредни сведоци Јово Личина и Милан Мацакања. Њихова сведочења су у односу на све одлучне чињенице које се тичу улоге и поступања оптуженог Жарка Чубрила у предметном догађају у потпуној сагласности, док се евентуалне разлике у њиховим сведочењима односе на детаље из тог догађаја, којих обзиром на велики протек времена сведоци могу различито да се сећају, а које и без тога могу различито да доживљавају, посебно имајући у виду чињеницу да су обојица сведоци догађаја у којем је извршен овако тежак злочин. Посебно је важно да се нагласи да Јово Личина и Милан Мацакања нису били у позицији да у исто време и са истог места гледају шта се дешава, посебно кад су се возили од Тење преко Силаша и Боботе до места егзекуције, јер је Личина био са везаним затвореницима у товарном делу камиона на коме је спуштена цирада и он никако није могао сигурно да зна је ли камион из Тење до Силаша возио Бранислав Кнежевић или Милан Мацакања што према оцени Тужилаштва није од пресудне важности и морало би се ценити у склопу чињенице да ни Јово Личина и Милан Мацакања у моменту кретања из Тење нису знали да ће цивилна лица бити лишена живота. Посебно наглашава да је небитно ко је возио камион, а истиче да оба сведока на несумњив начин тврде да је оптужени Жарко Чубрило лишио живота 11 цивилних лица, од којих је већина била старије старосне доби, убијајући их из непосредне близине, једног по једног док су били везани, а пре тога су по јулској врућини вожени сатима испод камионске цераде, дакле, радња траје, жртве су имале свест о томе да ће бити лишене живота, нису пружале отпор, док са друге стране оптужени ни једног момента није одустао од своје намере што указује на његову безобзирност према недужним жртвама које су патиле. Одлучне чињенице у овој кривично правној ствари утврђују се на основу исказа бројних сведока, а пре свега очевидаца Јове Личине и Милана Мацакање чији су искази у погледу битних околности потпуно сагласни и из чега се без икакве дилеме може закључити да се инкриминисани догађај одиграо управо на начин описан у диспозитиву оптужнице. Остали изведени докази током доказног поступка непосредно или посредно указују да се догађај одиграо на начин како је то описано у диспозитиву оптужнице, одлучне чињенице у овој кривично-правној ствари утврђују се на основу свих изведених доказа, који су у погледу битних околности у потпуности сагласни из чега се без икакве дилеме може закључити да се инкриминисани догађај одиграо управо на начин описан у диспозитиву оптужнице. Описане радње кривичног дела из диспозитива оптужнице представљају кршење правила међународног права из чл. 3. ст. 1. тач.а) Четврте Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и правила из чл. 5. у вези чл. 4. ст. 1 и 2а) Другог Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити

жртва немеђународног оружаног сукоба.Оптужени је био свестан свог дела и хтео је његово извршење што чини облик виности - директни умишљај. Жртве су били недужне, биле су цивилна лица и нису дале никаквог повода оптуженом да их убије, а са друге стране оптужени Жарко Чубрило није показао никакв обзир према недужним цивилним лицима, већ их је једног по једног, из непосредне близине убијао, жртве су биле изложене патњи, како пре самог извршења тако и током самог извршења, и молим Веће да наведено узме у обзир као отежавајућу околност при одмеравању казне. Од олакшавајућих околности на страни оптуженог су његове године старости које с обзиром на последицу не могу имати посебан значај приликом одмеравања казне, те предлаже суду да окривљеног Жарка Чубрила казни по закону и изрекне максималну казну затвора у трајању од 20 година, јер сматра да ће се овако предложеном казном постићи сврха кажњавања, односно специјална и генерална превенција.

Окривљени Жарко Чубрило износићи своју одбрану у потпуности негирао извршење кривичног дела

Окривљени је у преткривичном поступку навео да се 01. јула 1991.године, налазио у центру Тења из разлога што је хтео да види шта се дешава у месту, како теку преговори. Убиство Јосипа Рајха Кира и Горана Забунције десило се око поднева због чега је он остао у старом Тењу на улици без могућности да се врати својој кући која се налазила у Новом Тењу на око 800 метара од линије раздвајања. Тада је сreo свог познаника Миловановић Драгољуба Бателу који му је понудио смештај и код кога је боравио наредних 7 дана односно до 08. јула 1991.године, након напада хрватских оружаних снага на Тењу. Тада је отишао у Србију код свог рођака Обрадовић Ђока у место Бачки Градачац. Супруга и мајка су дошле накнадно у Бачки Грачац из Осијека преко Барање. Није тачно да је извршио убиство 11 цивила хрватске националности током '91. године. Те наводе одлучно одбацује из разлога што у том периоду у Тењи није био ни физички присутан када се све то догађало, а није био ни припадник ТО Тење. Није му познато где се тада налазио штаб ТО Тење. За време ратних дешавања није задужио никакво оружје. Први пут се вратио у Тење крајем августа или почетком септембра 1991. године, из разлога јер су се прочуле гласине да ће се ускоро Срби враћати у Тење. Тада је такође спавао и хранио се код Бателе. Милана Мацакању у првих 7 дана јула месеца 1991. године, није видео, нити је имао било какве контакте са њим у вези са активностима деловања штаба ТО Тење. Није имао контакте ни са другим члановима штаба ТО Тење на челу са Јованом Ребрачом кога је познавао од пре рата. Једног дана почетком јула 1991.године, ауто стопом је отишао у Боботу код породице Малетић који су му породични пријатељи како би се нахранио и окупао. Они и данас живе у Боботи. Дана 13. јула 1991.године, био је у породичној кући Обрадовић Ђока у Бачком Грачацу. Тада му је био рођендан. Нису му познате чињенице у вези било каквих убистава у Тењи.

Окривљени Жарко Чубрило је у току истражног поступка дао своју одбрану у којој је навео да у потпуности одбацује наводе из оптужнице јер у том времену током 1991.године, није учествовао у оружаној побуни у Републици Хрватској нити је учествовао у организацији било које врсте одбране села Тења у којем је живео од 1981. до 1991.године. Није се укључио у територијалну одбрану, у полицијске структуре, није био запослен, нити ангажован у цивилној заштити. Неколико дана по почетку сукоба затекао се у Тењи и врло брзо у року од неколико дана напустио Тење. Након погибије чланова мировне делегације 01. јула пре подне направиле су се барикаде које су раздвајале Србе и Хрвате. Тај догађај је њега дочекао у Тењи, био је тада на боловању.

Имао је алергију на амброзију. Дана 01. јула је био у кућном плавом радничком оделу. Отишао је бициклом до центра села да узме дневне новине и да види шта се то десило у делу Новог Тења, да види ко се с ким сукобио. Сачекао је да види резултат преговора делегације која је дошла у 10 сати ујутру. Након њиховог одласка пуцано је на њих и два члана делегације су погинула. Тада су постављене барикаде између Старе и Нове Тење на Осијечкој улици у висини Загребачке улице. Он је тада остао у центру Старог Тења код киоска за новине заједно са осталим људима који су чекали резултате тих мировних преговора. У то време његова супруга и мајка су остале у Осијеку и нису могле да дођу до Тења. Био је у патикама, плавим панталонама, кошуљи и тада га је позвао Миловановић Драгољуб звани Батела да дође код њега да борави. Батели су жена и деца отишли у Сомбор, имао је велику кућу и могао је да прими људе. Спавао је код Бателе али се дешавало да оде код познаника или пријатеља да сврати и да опере веш или да се нахрани. Тако је било све до 07. јула када је дошло до напада Збора народне гарде из правца Осијека на Стару Тењу. Тада је видео шта значи крвави, оружани сукоб где се не зна ни ко пије ни ко плаћа и донео је одлуку да не остане више ту и да оде за Србију. Радиле су и даље телефонске везе са Осијеком, окренуо је мајку и супругу и рекао им да се нађу у Србији у Бачком Грачацу код њихове родбине. Ауто стопом се пребацио преко Боботе до Борова Села и преко скеле у Вајској прешао у Србију. Дошао је у кућу свог рођака Ђока Обрадовића и ту је наредних дан или два сачекао да му стигне супруга и мајка. Ту је било доста избеглица и још две три породице из Осијека су ту биле. У Бачком Грачацу су били до месец и по дана. Супруга му је отишла код свог брата у Нови Сад да ради, а он се надао повратку. У септембру 1991. је дошао у Тењу. Замолио је Бателу да га прими на пар дана да види шта ће да ради. Тих дана му је сазрела одлука да се више никад не врати у Тењу. Долазио је '92, '93, 95 са својом супругом на пар дана али се дефинитивно тада иселио за Нови Сад. Од јануара 1992.године живи у Србији са свом документацијом, пребивалиштем, држављанством као и сви остали грађани. Током ратних година свраћао је до Ердута као избеглица јер је његов отац остао у Ердуту. Водио је бригу о њему док се 1997.године није и он пребацио за Нови Сад. Кућа му је била уништена од гранатирања. У јулу 1991.године, није постојала формално устројена војска па ни формално устројена територијална одбрана. То су били људи у цивилу, фармеркама, тренеркама, који су држали барикаде. Један од њих је био Јово Ребрача командант. Команданти чета су бирани од виђенијих људи. Нико никоме ништа није могао да нареди, било је расуло. Њему нико није могао да нареди да забрани да напусти Тењу. Пре њега је отишло стотинак мушкараца који нису хтели да учествују у свему овоме. Све је било на добровољној бази. Нико ту није могао никога да мобилише, није постојао позив за мобилизацију. Назив територијална одбрана је успостављен касније када су дошли људи из полицијских и војних структура Србије који су увели неки ред. Током 1991.године, ретко сте могли да видите да неко има војну униформу, сиво-маслинасту или обичну. У периоду јула 1991.године, нису постојале наоружане српске оружане формације већ групе наоружаних људи. Мештани су били организовани, држали своје улице и није им падало на памет да оду рецимо у трећу улицу јер су тамо били Хрвати. Мештани су имали дуге цеви које им је дао МУП Србије када је разоружао свој резервни састав. Имали су старе руске аутомате, пушке М-48. Биоскоп „Партизан“ се налази у центру села, поред њега се налази дечији вртић. Та биоскопска сала је више служила за састанке, у њој су се слабо приказивали филмови. Налази се у главној улици која иде кроз село, на саобраћајној фреквентној саобраћајници. Није знао да је ту био затвор, чуо је касније после ратних сукоба да је цела дворана била претворена у затвор. Чуо је да су мештани Тење српске и хрватске националности ту затворени због неких кривичних дела. Не зна због чега, није у томе учествовао, није

никога хапсио, приводио јер није био ни ту у том времену. Од 11 цивила који су страдали из виђења је знао једино поштар Медвед Јосипа, званог Меду поштар, јер му је носио пошту. Остале не познаје нити је имао икада било каквих контаката са њима нити зна ко су ти људи. Са Медом поштаром се никада није дружио. После овог догађаја није био у контакту са Видаковић Божом. Њега и његову супругу познаје али се нису дружили. Тачно је да су се видели једном после критичног догађаја и то након што су сазнали за оптужницу из Хрватске. Кад је сазнао за оптужницу успео је да контактира све људе који се налазе на њој, Божу Видаковића, Бранка Грковића и рекао им је да то ископирају. Тада су мало попричали и растали се. Ово што је Божо Видаковић изјавио није тачно јер није никада био у Боботи, био је на пропутавању кроз Боботу када је одлазио код породице Малетић која је једна угледна староседелачка породица. Некад је радио са њиховом ћерком, познаје и брата, долазио им је на свадбе, славе. Код њих је отишао да се окупа, нахрани, замолио их је да му дају ствари да се пресвуче. Не познаје Бранислава Кнежевића, није га познавао ни пре ни после рата. У јулу 1991. године, све време је имао пиштољ „Застава 7,62“ калибра у свом власништву за који је имао оружани лист, право да га носи и држи и који је био регистрован код полицијске управе у Осијеку 20 година раније. Поред тог наоружања имао је и ловачко трофејно оружје које је као ловац имао 20 година уназад. То ловачко оружје је било у стану његове мајке у Осијеку. Док је био у Тењи са собом је све време носио пиштољ опреза ради, а супруга је преко Барање пренела то ловачко наоружање у Нови Сад које има и дан данас. И пре тог сукоба и убиства Кира 01. јула 1991. године, могао је мање-више да се слободно креће јер су га и Срби и Хрвати знали, многима је чинио услуге док је радио у општини и решавао њихова питања. Пиштољ који је носио тих данан у Тењи се није нигде видео, био је уредно стављен за пасом и није био видљив. Никада није био у дворишту биоскопске сале. Бачки Грачац је од Тење удаљен око 60 километара. Пре него што је сазнао за оптужницу чуо је из приче да су страдали неки Хрвати у Тењи. Милана Мацакању у јулу 1991. године није видео, али оставља могућност да га је можда срео на улици али никада лично нису тих дана разговарали. Нису били ни у каквој комуникацији. Он је радио за штаб, био је возач, чини му се да је имао пиштољ за појасом. Био је ангажован у цивилној заштити да вози неко возило. Не зна шта је возио, за кога и по чијем наређењу. Испочетка је ту била више цивилна заштита, па је он можда возио неку храну зато што зна да се из Србије довозило брашно, кромпир и остале потрештине. Није тачно оно што је изјавио Милан Мацакања да га је испред команде ТО срео и да га је поздравио јер тих дана није знао ни где је била команда, нити је био у команди. Мацакању није срео на улазу-излазу из команде. Дана 07. или 08. јула 1991. године, није могао да зна где је била команда јер није имао потребе да зна, а није му требала никаква дозвола за излазак из села.

Окривљени Жарко Чубрило је на главном претресу изјавио да није извршио убиство 11 цивила хрватске националности из Тења. У јулу месецу 1991. године у Тењи није био нити је учествовао у оружаном побуну и одбрани села Тења. Њега су ти сукоби у Тењи затекли на боловању крајем шестог месеца, није био ангажован по питању одбране или слично. Кад је 01. јула убијена мировна делегација он је био у центру Тења. Ујутру је отишао да купи новине, још није почела тензија по селу. Након што су Хрвати убили чланове делегације тензија је скочила. Место Тења се у народу назива Старо Тења и Ново Тења, али то је у административном и у физичком смислу једно место. Стара Тења је место од давнина, а од њега је према Осијеку уз главну саобраћајницу која се зове Осијечка улица годинама ницало једно ново радничко насеље. Током 1981. године ту је купио плац, направио кућу и доселио се да живи. Пошто се Ново Тење градили 20 година, оно је расло све више и више према Осијеку

тако да је његова кућа од центра Тења, удаљена око 1,5 км, када се иде главном саобраћајницом. Поновио је да се тог затекао на улици у цивилном оделу и због барикаде и тензија било је сулудо да се враћа 1,5 км до своје куће, па је на позив пријатеља Миловановић Драгољуба “Бателе” који је био сам, отишао код њега. Код себе није имао ни документа. Код њега се задржао 7-8 дана, јер тензије нису падале. У то време није се војно ангажовао, и нико му није тражио да се ангажује. Остао је код “Бателе” све до 07. јула када су Хрвати напали из правца Осијека. Догађај га је затекао у кући Миловановића. Од линије сукоба био је удаљен једно 300 метара, било је жртва на обе стране. Тај догађај је био пресудан да почне да размишља да се пакује и да иде из села. Све време док је био код „Бателе“ није се пресвлачио већ је носио плаво цивилно радно одело. Од Бателе је позвао мајку и жену који су били у Осијеку и рекао им да ће да иде из Тење. Оне су рекле да ће колима из Осијека ка Србији путевима који су били проходни. Замолио је супругу да му понесе уколико није ризично и ловачко оружје које је имао у Осијеку(које је имао уназад 30 година и које је било скупочено). Код себе је задржао један пиштољ за који је исто годинама имао уредно дозволу. Сутрадан након напада је напустио село, без докуманата, пребацио се до Борова Села, па скелом у Србију. По договору са породицом је отишао у Бачки Грачац код мајчине родбине где се и састао са породицом. Они су дошли 08.јула предвече или 09. јула ујутро у Бачки Грачац где су се задржали месец и по дана. Из Србије је писао у општину Осијек где је имао пребивалиште да му доставе извод из матичне књиге рођених које је и добио после неколико дана. У Тење се вратио тек око 01. септембра када су рекли да избегла лица могу да се врате и да су отворени путеви. Дошао је поново код Бателе. Батела је био широкогруд, код њега су увек један или двојица људи били на конаку, као што је и он био. Цео септембар је био код њега чекујући дан када ће се моћи да иде својој кући. Након месец дана није могао више да чека и вратио се у Нови Сад. У то време од тих месец дана док је боравио у Тењи код Миловановића није облачио униформу. Нико га није ангажовао, нико га није мобилисао. Међутим, долазећи у Тење, како у септембру, тако и касније имао је прилике да слуша приче о разном разним догађајима на том простору па и тако о овом кривичном делу које се њему ставља на терет. Наиме, у децембру 1991. године отишао је да види кућу, 48 сати након ослобођења. Срео се на барикади са Савом Јовановићем, кога је знао од раније. Поздрављајући се с њим зачудио се откуд он у Тењи кад је из Осијека. Рече му да су он и комшија Јово Личина у јулу месецу 1991. године избегли из Осијека спасавајући живу главу оног дана када је њихов комшија и пријатељ Живко Пеулић од стране хрватске полиције у Осијеку нападнут и убијен у својој кући. Саво му је тада рекао да не треба да га жале јер Живко није дао главу за цабе, јер је убио неколико Хрвата у самоодбрани, а он и Јово Личина су га како је рекао Саво „добро осветили“. Рекао му је да су он и Јово Личина поубијали ту групу, која је камионом возена на размену из Тења кроз Силаш. Камион је возио Милан Мацакања. Није могао да слуша те приче, искористио је гужву и рекао је Сави да мора да жури па ће другом приликом наставити причу. Обишао је кућу и није више долазио јер је почела зима и пао је снег. Касније је чуо да је Саво са породицом отишао у Босну и да се није враћао. Касније је једном месечно долазио у Тењу и слушао је тада по кафанама, као што је то био једном случај у кафани „Код Добривоја“ да се прича да је Милан Мацакања одвезао из биоскопске сале те људе и побио их. Тим причама није давао велику важност, али их је послушкивао у контексту оне коју му је испричао Саво. Током '95. или '96. године када је посетио Тењу, у селу га је срео Милан Мацакања, и питао га да ли може да са његове куће скине скине цреп, грађу и нешто грађевинског материјала јер мора да се сели, да има проблема због којих не може да остане у Тењи, да га је због тога и супруга напустила и да се сели у Црну Гору. Пошто су се знали дуги низ година, а како се он већ скућио у

Новом Саду и знао да се неће враћати у Тењу дозволио му је да узме тај грађевински материјал. Тада га је питао да ли његови проблеми имају можда везе са убиством оних људи у Силашу. Мацакања га је питао како зна за тај случај, а он му је одговорио да му је испричао Саво Јовановић. Мацакања му је рекао: „јесам Жаре, забрљо сам, све је то почело удајом моје ћерке уочи ових сукоба за једног младог Хрвата“. Мацакања је против тог брака али му је ћерка побегла од куће. Кад је чуо да је побегла у Осијек и да се зет прикључио хрватској војсци и да је учествовао у нападу на Тење полудео је. Решио је да убије своју прију и искористио је једну прилику када је возио једну групу Хрвата из Тење на размену да оде и она. У томе су му помогли Саво и Јово, другови из детињства, а знао је да они хоће да освете Живка Пеулића. Признао му је да је убио прију, а да су онда сви заједно убили остале људе из групе. Оставили су их незакопане у тој шуми код Силаша. Након што му је Мацакања испричао ову причу, рекао му је да узме материјал и ако мисли да је то решење проблема нек иде у Црну Гору. Пред крај 1997. године одлази са Немањом Јовчићем у Црну гору да Немања погледа неки плац, а возио га је јер је имао тада добар ауто. Како су имали слободног времена, на предлог Немање су се видели са Мацакањом и још неким Тењцима који су тада тамо живели. Мацакања је дошао са једном женом са којом је започео нов живот. У пријатељском разговору му је сугерисао да не одлази у Хрватску, јер се тамо отварају истраге. Након тога га више није видео до почетка истраге пред овим судом. Није раније током поступка спомињао да су му Мацакања и Саво ово испричали јер није човек правне струке и није раније имао искуство пред судом. У полицији је био вођен питањима, а оваква питања му нико није постављао. Слично је било и у истрази. Није знао да ли може да буде сведок са посредним сазнањима, зато Саву и Јову није спомињао. Међутим, саветујући се са људима и са адвокатом, сугерисано му је да исприча на суду све што зна о томе. Када су почели сукоби био је у плавом радничком оделу (панталоне и јакна) од кепера, са џеповима са стране и каишем, без трегера. То одело је било танко. Изјавио да је сведок Чатлајић у свом исказу навео да су комбинезони подељени од МУП Србије пред јесен, као донација. Ти комбинезони су били дебели зимски и облачили су се из једног дела. Са Бателом се среће на улици у центру. Када је дошао код Бателе ту је био и један младић из Осијека. Батела није кући био све време. Радио је позадинске послове за потребе Штаба и села. Не зна где је био Штаб, али зна да до 8.јула у тој кући није био Штаб. Батела је причао да путује, да ради и људима је остављао кључ од куће. У септембру је сазнао да је Штаб био и у Бателиној кући. Јову Личину је упознао током истраге, а Милана Мацакању познаје око 35 година. Код Бателе је боравио можда укупно два месеца али никад у континуитету. Прво седам дана, па све тако по неколико дана и пута. Када је 8. јула отишао није видео Бателу. Када је Батела дошао сигурно је сазнао да је напустио кућу јер му је сигурно онај момак из Осијека рекао. У септембру Тење није ослобођено, линија раздвајања је била на месту где и у јулу. У Тењи пре рата није радио, већ у Осијеку у Секретаријату за урбанизам и комуналне послове. Био је грађевински инспектор. Након отпочињања сукоба није се враћао у Осијек. Није никада добио решење о прекиду или престанку радног односа. Сазнао је 1997. године да му је радни однос прекинут 1. јула 1991. Радну књижицу није добио. Политички је био активан у Тењи током 1990. године. Дана 13. јула је прославио рођендан у Србији, Бачком Грачацу. Било је пар људи из комшилука и предратна пријатељица Мара Гргур из Тење. Са децом је избегла у Вршац. Док је био тих седам дана у Тењи, њена мајка му је прала веш, живела је преко пута Бателе, тако да је тада сазнао да је Мара у Вршцу, дала му је број телефона и био је замољен да са њом ступи у контакт када буде отишао за Србију. Мара и њен супруг Саво су били предратни кућни пријатељи. Без обзира на немаштину дошла је аутобусом до Новог Сада, а онда је један пријатељ довео до села. Тај дан није била теревенка, све су биле

избеглице из Осијека, домаћинова рођена сестра са мужем и двоје деце. Спремљен је био мало бољи ручак. Организатор је био његов братанац, из замрзивача је извадио пар товних пилића од два и по три килограма и направили су пилећи паприкаш. Није било ни поклона, ничега. Тих првих неколико дана јула месеца Мацакању није видео, није са њим разговарао, али остаје могућност да га је рецимо срео преко улице. Бранислава Кнежевића не познаје, не зна ко је тај човек. Јову Личину је први пут видео када је дао исказ у истрази. Од убијених људи познавао је само Јосипа Медведа звани „Меда поштар“, због тога што је радио као поштар. Чуо је од Саве Јовановића и од Мацакање, за убиство ових цивила, па касније код Добривоја у кафани, али никада њега нико није помињао. Није се знало где су ти људи одвежени, ни дан данас се не зна. Зна да су били у Силашу и да им се губи траг. Никада у Штабу ТО у Боботи није био, али је био у Боботи. Са Мацакањом је био у добрим односима, никада са њим није имао проблема до када није почео да га терети за ово дело. Не зна који мотив има Личина да га терети овако тешких оптужби, једино да проба да му зачепи уста јер му је ову причу испричао Саво Јовановић још децембра 1991. године, а касније и Мацакања. Да би спасили своје главе Милан Мацакања, Јово Личина и Бранислав Кнежевић. Није рекао код истражног судије ову причу јер није правник, није стручан, није имао довољно времена са адвокатом да се посаветује, па зато тек сада на главном претресу износи овакву одбрану. Сматрао је тада пошто није очевидац кривичног дела да не може да каже посредна сазнања.

Окривљени је у завршној речи навео да од првог дана суђења говори да није извршилац кривичног дела које му се предметном оптужницом ставља на терет, као и да није учествовао у оружаном сукобу у Тењи, да није био припадник територијалне одбране Тења и да у време извршења дела које се наводи у оптужници није боравио у Тењи. Неспорно је да ја био у Тењи неколико дана почетком јула 1991. године, у периоду од 01. до 08. јула када је напустио Тење и отишао у Србију ради спајања са породицом, а о томе су сведочили многи сведоци и тужилаштва и одбране. Тужилаштво је током овог суђења извело доказе којима се утврђује да је био припадник територијалне одбране. И то су искази Боже Видаковића, Јове Личине, Милана Мацакање, Бранислава Кнежевића, Лазара Радишића, Драгољуба Миловановића званог „Батела“, Ђоке Бекића, Илије Тинтора, Симе Бекића и Катарине Церенко, те фотографија која се налази у фотодокументацији Републике Хрватске РХ МУП број ОКТР 563/11. Из изведених доказа произилази да су четири сведока чули или им је познато да је био нешто у штабу, али о томе нису дали никакве доказе, док остали сведоци немају сазнања о његовом учешћу или га уопште не познају. Овим доказима не утврђује се да је био припадник територијалне одбране Тења. Насупрот овоме, више сведока и тужилаштва и одбране потврдило је да никада није био припадник територијалне одбране у Тењи, да боравећи у Тењи није био у униформи и наоружан, а виђали су га у цивилном оделу. О томе су сведочили на пример командант штаба територијалне одбране, командири чета, курири и други припадници територијалне одбране као и командир станице милиције у Тењи. Током овог суђења изведени су и докази из којих произилази да се у Тењи током јула 1991. године, догодила оружана борба и то једна само, између припадника територијалне одбране Тења са једне стране и припадника Збора народне гарде и МУП-а Републике Хрватске са друге, која је почела у јутарњим сатима дана 07. јула 1991. године, и завршила истог дана послеподне. Из истих доказа међутим, не произилази да је неко од ових 11 цивила из оптужнице лишен слободе или одвежен притворен у вези са овом борбом, већ напротив, да су пре и после ове борбе притварани неки мештани по налогу штаба територијалне одбране и одвожени из Тења у више наврата не само овај пут како то

тужилаштво ставља мени на терет, и то за потребе Југословенске Народне Армије у сврху размене за њихове припаднике заробљене у Републици Хрватској. Такође не произилази да је и ових 11 цивила било притворено у исто време заједно у тој кино дворани у Тењи половином јула 1991. године, када су како тужилаштво тврди утоварени у камион и одвежени. Током овог суђења тужилаштво није пружио ниједан доказ да се његово понашање из јула 1991. године, у било ком облику може довести у везу са овим догађајем. Надаље, из изведених доказа током овог суђења произилази да се жртве и он уопште не познају, да нису били у никаквој завади, да он није имао разлога да изврши убиство 11 цивила хрватске националности, мотивисан дискриминаторским разлозима заснованим на националном пореклу тих цивила, да нико од саслушаних сведока стражара који су обезбеђивали кино дворану „Партизан“ у Тењи није потврдило да је у јулу 1991. године, долазио у кино дворану по било ком основу па и да би их виђао, злостављао или некуда одвозио цивиле који су се ту тада налазили. Тужилаштво је убиство ових цивила из оптужнице доказивало током овог суђења изјавама два сведока и то Милана Мацакања и Јове Личине. Међутим, из изведених доказа произилази да су њихове изјаве међусобно различите и супротстављене. Спомиње само три различитости, а има их преко 20. Тако Мацакања каже да је утоварено 13 цивила и то 8 мушкараца и 5 жена, а Личина тврди да је тада било само 3 мушкарца, а остало су биле жене. Друго, Мацакања каже да је он стопирао камион у центру Тења док је Бранислав Кнежевић возио до села Силаш, а после Саво Јовановић до села Боботе, док Личина тврди да Бранислав Кнежевић тада уопште није био већ је лично сам Мацакања возио тај камион целим путем од Тења до места ликвидације и назад. И треће, Мацакања каже да је он стајао иза камиона и гледао како убија цивиле, а Личина тврди да је Мацакања цело време седео у кабини камиона и није излазио. Када се овоме дода и чињеница да ови сведоци нису прилазили жртвама и дирали их, већ су одмах отишли са лица места, неспорно је да они тада нису утврдили њихову смрт и да они нису сведоци очевици њихове смрти јер је нису ни утврдили. И не само да нису утврдили њихову смрт, већ нису ни потврдили да су тада утоварени и одвежени управо тих 11 цивила из оптужнице. Личина је изјавио да он није из Тења и да их не познаје, а то што је пустио инсинуацију да би евентуално Катица Киш могла бити нека особа по имену Кека, жена од његовог колеге, то остављам суду да донесе закључак о томе. Међутим, Мацакања је у жељи да их све идентифицира набројао и имена неких лица која су тада били већ мртви или нестали. На пример, Нађ Мату, Голек Анте, Пера Мамић, Корма Фрањо. А из списка предмета произилази да је Нађ Мату убила стража у дворишту кино дворане у Тењи приликом покушаја бекства из притвора, да је сведок Пајо Бугарски као мртвозорник још 07. или 08. јула 1991. године, затекао у дворишту кино дворане у Тењи леш Голек Анте заједно са лешом Киш Ђуре, да се Пери Мамићу још од 06. јула 1991. у Тењи изгубио сваки траг после свађе са рођаком Марицом Мамић, и о томе су сведочили њене кћери Вера Перковић и Ката Пејаковић. А да за особу по имењу Фрањо Корма у списима предмета нема ниједног доказа да је таква особа уопште боравила у Тењи па и те 1991. године. Међутим, Мацакања је на главном претресу 10.12.2012. године, изјавио да је он још 08. јула 1991. године, лично он значи, одвезао посмртне остатке Голек Анте заједно са посмртним остацима Киш Ђуре из дворишта кино дворане „Партизан“ у Тењи и оставио их у дворишту маме Киш Ђуре да их она сахрани. Али га то није спречило да на истом том главном претресу од 10.12. приликом нашег суочења одмах тврди да сам ја 13. јула 1991. године, утоварио и довезао из кино дворане у Тењи између осталих управо и тог покојног Голек Анту. Током овог суђења о одвожењу цивила из кино дворане у Тењи осим сведока Мацакања и Личине, сведочио је Бранислав Кнежевић. У битним чињеницама њихове изјаве су међусобне различите, супротстављене, нису проверљиве

и ниједним другим доказом потврђене. Мислим да је више него јасно да сведоци Милан Мацакања, Јово Личина и Бранислав Кнежевић током овог суђења нису говорили истину када су сведочили о извршењу кривичног дела које се оптужницом њему ставља на терет са очигледном намером да прикрију своје учешће у извршењу овог дела и тако избегну властиту кривичну одговорност. Да није тако сигурно не би о томе ћутали више од 20 година, свему овоме треба додати чињеницу да нема посмртних остатака ових 11 цивила и они се данас воде као нестали у Републици Хрватској. Имајући у виду све напред наведено сматра да током овог суђења прво, није утврђено да је био припадник територијалне одбране, односно тужилаштво није доказало везу, постојање везе између мене, оружаног сукоба и жртава у Тењи током јула 1991. године, а морало је ту везу доказати ради правне квалификације кривичног дела из чл. 142 ст. 1 КЗ СРЈ, јер без те везе не можемо разговарати о осталим чињеницама. Друго није утврђен идентитет жртава, треће, није утврђен узрок њихове смрти, а сведоци очевици нису утврдили смрт, четврто, лешева и оружја нема а тужилаштво за ратне злочине није понудило друге материјалне доказе за њихову смрт, па није могуће закључити да је њихова смрт управо наступила као последица начина извршења кривичног дела онако како се то оптужницом тврди, пето, није утврђен мотив да би извршио та убиства, није утврђен ниједан веродостојан доказ да је он извршио кривично дело које се оптужницом њему ставља на терет. Зато предлаже да га суд ослободи од оптужбе.

Суд је у доказном поступку, проверавајући наводе оптужнице и одбрану оптуженог, извео доказе непосредним саслушањем сведока Миленка Двизца, Млађена Пеказа, Ђорђа Момчиловића, Чеде Чатлајића, Радослава Подбарца, Јове Личине, Саве Липовине, Миловановић Драгољуба, Софије Чубрило, Живојина Стаменића, Јосипа Валентића, Јулијане Продановић, Стјепана Хорвата, Ренате Гал, Марице Салај, Ивке Трајковић, Лазара Радишића Ђоке Бекића, Звонка Пенића, Владе Валентића, Јоза Кнежевића, Жељка Брњеварца, Чедомира Вукашиновића, Богдана Угрице, Симе Бекића, Зденка Матића, па се на сагласан предлог странака упознао са садржином записника о исказима сведока Милана Мацакање, Саве Шарчевића, Драгутина Макарића, Ђелић Жељка, Мирослава Момчиловића, Николе Суботиновића, Немање Јовчића, Млађена Пеказа, Јована Ребраче, Бранка Грковића, Миленка Капетана, извршио увид у исказе Марије Медвед, Станка Караице, Марте Митерко, Катарине Церенко, Илије Тинтора, Јефте Рогача, Маре Гргур, Лазара Барвалца, Пилипа Драгићевића, Дениса Миљевића, Бранка Ребрача, Славка Шуше, Романа Кухар, Драгана Магдића, Лидије Шрам, извршио увид у писмену документацију списе Жупанијског суда у Осијеку Крз.бр.4/8 фотодокументацију РХ МУП број ОКТ, предмет фотографисања дворишта биоскопске сале „Партизан“ у Тењу у коме се налази заробљени Марија Церенко, фотографија 1, Јосип Продановић и Стипе Пенић фотографија 2, фотографија 3 на којој се види поред Марије Церенко и стражар Симо Бекић, извештај из казнене евиденције за окривљеног.

Сведок Бранислав Кнежевић је 13.07.2007. године пред Жупанијским судом у Осијеку изјавио да је током јула месеца 1991. године, код бензинске пумпе у Тењи видео паркиран свој камион. Поред камиона је приметио Божу Видаковића, Милана Мацакању и још две особе од којих се једна зове Саво, а друга Јово. Сва четворица су били наоружани. Од људи који су били у близини бензинске пумпе чуо је да су у камиону цивили, па је питао Божу Видаковића где вози те цивиле, на шта му је Божо Видаковић одговорио да га се то не тиче. Неколико дана касније случајно је од Жељка Саркића чуо да је те особе из затвора одвео Милан Мацакања и да су ти људи убијени. Других сазнања о том догађају нема.

Сведок је након тога поново испитан пред Жупанијским судом у Осијеку дана 28.09.2007. године када је навео да се у месецу јулу 1991. године са својим камионом налазио у дворишту бивше фирме где је за време рата био смештен штаб цивилне заштите, када му је дошао Божо Видаковић и рекао да се одмах јави у штаб. У штабу је затекао Јована Ребрачу, Божу Видаковића, Жарка Чубрилу и Милана Мацакања. Божо Видаковић му је рекао да одвезе камион до биоскопске сале где је био смештен затвор како би се у камион укрцали затвореници који су били затворени у тој сали и да ће их потом камионом превести у Силаш у затвор. Морао је да поступи по налогу па је камион одвезао до биоскопске сале. Паркирао је камион и затим отишао до оближње продавнице да попије сок. Након 15-30 минута вратио се и видео да су иза товарног дела камиона постављене гајбе пића преко којих су затвореници улазили у камион, а руке су им биле везане белим канапом. Поред камиона су стајали Божо Видаковић, Милан Мацакања, Жарко Чубрило и Саво Јовановић који је пре рата живео у Осијеку. Након што су затвореници укрцани Божо Видаковић му је рекао да вози у Силаш. Са њим у кабину су сели Жарко Чубрило и Милан Мацакања или Божо Видаковић, не сећа се тачно. У товарном делу су била друга двојица и то Саво Јовановић и један од ове двојице, да ли Мацакања или Видаковић. Камионом су стигли у двориште основне школе у Силашу. Мислио је да ће ту затвореници бити искрцани и затворени. Жарко Чубрило и Божо Видаковић су отишли у месни штаб ТО, а Мацакања му је тада рекао да ти људи неће бити затворени у Силашу него да ће бити одвежени код Боботе и тамо убијени. Када је то чуо, одлучио је да у томе не учествује и да неће да вози камион, што је рекао и Мацакањи. Након тога су Мацакања, Чубрило, Видаковић и Саво Јовановић без њега отишли камионом у којем су били заробљеници у правцу Боботе, а камионом је управљао Милан Мацакања. Вратио се у Тењу и сутрадан је од Мацакање чуо да су ти људи код Боботе убијени. Све убијене људе је познавао. Сећа се добро да су међу њима били Марија Церенко, Јосип Продановић, Ана Хорват, прија Милана Мацакање. Лично је видео кад је у камион испред биоскопске сале улазила Марија Церенко, док улазак других затвореника у камион није видео. Навео је да је неколико дана пре овог догађаја био у притвору јер се сумњичио да је украо 3 тоне сточне хране. Док је био затворен у биоскопској сали, са њим су били и хрватски цивили, који су касније одвежени камионом који је он возио до Силаша, а даље у правцу Боботе Милан Мацакања.

Током истражног поступка сведок је изјавио да познаје окривљеног Жарка Чубрилу и да зна да је радио у општини у Осијеку. Навео је да зна да је окривљени Жарко Чубрило након отпочињања ратних сукоба носио униформу, односно да је био припадник територијалне одбране, да је носио оружје и имао чин. Изјавио је да је у лето 1991. године, камионом возио цивиле који су били смештени у притвору до места Силаш и да су сви цивили касније нестали. Сећа се да је у затвор територијалне одбране Тење дошао окр. Жарко Чубрило и повео заробљенике, а са њим је био и Божо Видаковић. Са њим у кабини камиона седео је као сувозач Божо Видаковић, а као пратња заробљеним лицима у камиону је био Жарко Чубрило. У месту Силаш изашао је из камиона и рекао да више не жели да вози. Не зна ко је после њега возио тај камион. Сећа се да су Жељко Саркић и Милан Мацакања били у пратњи, кад је возио ове људе. Не познаје Ивана Валентића, Ану Хорват, Катицу Киш, Перу Маамића, Јосипа Медведа, Јосипа и Јелицу Пенић, Јосипа Продановића, Владимира Валентића ни Фрању Бурчу. Познаје Марију Церенко, чуо је да је убијена, али не зна ко ју је убио.

На главном претресу је изјавио да окривљеног Жарка Чубрила познаје од прерата. Навео је да се не сећа имена убијених цивила. Не може да се сети ни у којем периоду је био у притвору. Изјавио је да је њему наређено да цивиле вози до Силаша. Не сећа се које с њим био у камиону. Не сећа се да је у товарном делу камиона био Саво Јовановић. Не сећа се да ли је окривљеног Жарка Чубрила видео поред камиона кад су утоварани цивили. Није био присутан када су се ти људи утоваривали у камион. Не сећа се ко је с њим био у камиону. У сва три исказа која је дао у току претходног поступка рекао је да не зна ко је убио цивиле, па не зна ни сад. Не може да објасни зашто му се искази разликују. Камион који је возио је био зелени ТАМ, од пет тона, са жутом церадом. Не може да објасни зашто је у исказу од 28.09.2007. године рекао да је видео како затвореници улазе у камион јер није присуствовао утовару људи. Не сећа се ко је седео поред њега у камиону. Познаје Милана Мацакању али се не сећа да ли је био тамо. Не сећа се да ли је Милан Мацакања знао да вози камион. Није разговарао са Мацакањом након овог догађаја. Из Силаша за Тењу се вратио стопом. Тачно је да је био у притвору али не зна због чега.

Сведок Јово Личина је у истражном поступку изјавио да је окривљеног Жарка Чубрила упознао када је дошао у Тење, након што је избегао из Осијека. Окривљени је био заменик командира територијалне одбране. Са њим се упознао у згради команде 10. јула 1991. године. Окривљеног је у том периоду видео доста пута, виђао га је у команди и код команде, носио је сиву униформу старе ЈНА. Окривљени му никад није издавао наређења. Једног дана непосредни командант, покојни Тешо наредио је њему и Јовановић Сави да се јаве у команду. У команди су их сачекали окривљени Жарко Чубрило и Милан Мацакања који су носили бели канап у рукама. Окривљени је дао њему пола, а пола Сави и рекао им да пођу са њим. Пошли су у двориште где их је чекао мали плави камион. Било је доста народа око камиона. Окривљени је наредио да се отвори затвор да би затворена лица изашла. Окривљени Чубрило је рекао да се цивили окрену према зиду, држао је црни калашњиков да неко не би побегао и рекао њему и Сави да их вежу, што су они и урадили. Не зна колико је било људи. Везивали су их испред команде у дворишном кругу. Са њима је ту био и Милан Мацакања који је возио камион и помогао да та заробљена лица уђу у камион. Међу затвореним лицима су била три мушкарца, а остало жене. То се десило у јулу месецу, убрзо након његовог бега из Осијека. Након што су утоварили људе у камион окривљени Чубрило им је рекао да се он и Саво попењу унутра и са цивилима седну у товарни део. Церада је била спуштена. У кабини је био Мацакања који је возио и окривљени Чубрило. Дошли су до Силаша, ту су стали и окривљени је отишао у једну зграду, вратио се са једним високим црним човеком у цивилу са којим је кратко поразговарао, након чега је окривљени ушао у камион и наставили су за Боботу. Није чуо шта су причали. Кад су дошли у Боботу онда су окривљени и Милан Мацакања ушли у неку зграду у којој су били једно пола сата, док су они чекали у камиону. Кад су се вратили кренули су ка Пачетини. Све време је мислио да воде заробљена лица на размену. Кад су дошли до шуме, скренули су са пута лево. Ушли су у рикверц, стали и онда им је окривљени Чубрило рекао да отворе странице. Он и Саво су отворили странице, подигли цераду, а Милан Мацакања је остао у камиону, није излазио напоље. Окривљени Чубрило је сва заробљена лица убио. Пуцао је у њих са по једним метком, и то тако што је како који излазио из камиона тако је са пригушивачем убијао једног по једног. Не зна у који део тела им је пуцао јер је био иза камиона. На том месту у шуми није било ништа, ни пропланак, ни ливада. Убиства се нису десила на мрцилишту, већ у шуми. Када их је побио Чубрило је рекао да се он и Саво попењу горе на камион. Окривљени је затворио страницу, а њих двојица су спустили цераду и кренули право за Тењу. Када су дошли у центар

Тење, окривљени Чубрило је изашао, отворио страницу и рекао им да изађу напоље и оду на своје дужности, што су они и учинили. О томе нису ништа причали ни он ни Сава. Команда је била у некадашњој старој школи. И покојни Саво је исто избегао из Осијека, био му је комшија. Док је убијао та лица окривљени Чубрило ништа није причао. Није им претио након тога. Мисли да је било 12-13 људи, од тога троје мушких. Познавао је Катицу Киш јер се она дружила са његовим колегом, Перу Мамића није познавао, Владимира Валентића је познавао али он није био ту кад је дошао у Тењу чуо је да је он погинуо. Владимир Валентић није тад убијен, није био у тој групи. Не зна тачно колико је било људи да ли 11, 12, или 13 али Владимир Валентић није био ту. Сигуран је да су у тој групи била три мушкарца, а остало жене. Ниједан није био од тих мушких у поштарској униформи. Владимира Валентића је познавао са посла од раније јер је некад радио у ливници. Окр.Чубрило је видео када је дошао у Тењу али познавао је његовог оца од раније у Осијеку. Камион који је превезао та лица био је камион Милана Мацакања којим је он возио храну за војску. Милан Мацакања је све време био код камиона док су затворена лица везивана и убацивана у камион, он им је помагао да уђу у камион. Мацакања је био у цивилу и није имао оружје. Не знам да ли је Мацакања приликом утовара некога ударио. Имао је полицијску палицу код себе. Сви цивили су лежали на поду везани. Не сећа се да ли су по извршеном убиству свраћали поново у Боботу. Камион је све време возио Мацакања. Не сећа се да је камион у путу стајао кроз Тење, али могуће да је стао и да су неког повезли. Након што су кренули из Силаша, не зна ко је возио камион. Једино је могао да вози или окривљени Чубрило или сведок Мацакања. Не познаје Бранислава Кнежевића. Лешеви су остали ту да леже непокопани. Не зна којом пушком је окр.Чубрило убијао те људе, вероватно том црном коју је имао код себе. Тврди да је Мацакања ту био од почетка до краја. Од почетка до краја није био ниједан пети човек сем њих четворице. Једино је крупни црни човек који је у Силашу дошао до камиона и завирио након чега се вратио назад. Саво Јовановић сигурно није прелазио да вози камион, све време је био с њим позади. Изјавио је да Мацакања не говори истину.

Сведок Јово Личина је на главном претресу у изменио свој исказ дат у истражном поступку када је изјавио да не може да се сети ко је био присутан приликом утовара затворених лица у камион. Додао је да је тада окр.Чубрило затворио страницу и спустио цираду. Када су стигли до шуме изјавио је да је Мацакања остао да седи а да је окр. Чубрило отворио страницу. Он и Сава су изашли и тада је поновио да је окр.Чубрило наредио цивилима да изађу. Како је који цивил излазио окривљени их је убијао. Након што их је побио вратио се у камион. Нико од цивила током пута ништа није причао. Он и Сава су стајали с стране камиона, цивили који су излазили из камиона нису пролазили поред њега и Саве. Видео је како окривљени убија цивиле. Пушка је била тиха. Тачно је да је до сада дао један исказ пред хрватским органима који су њега и Саву Јовановића оптужили за ове злочине. До исказа је дошло тако што је отишао у СУП у Хрватску да се одјави и да регулише права око исплате пензије. Тамо су га сачекали неки полицајци и одвели на спрат, када је дао исказ који је морао да да. Морао је да да јер су вриштали на њега, залетали се да га шамарају и туку. Од њега су тражили да каже шта је и како било, шта се десило. Рекао им је тада да ако им исприча све што зна да ће га неко убити, због чега су му понудили статус заштићеног сведока. У СУП-у у Хрватској су га тукли, а у суду нису. Добро је жив остао. Све време је камион возио Мацакања, Кнежевић Бранислав није био присутан. Меду поштару није познавао. Један цивил из камиона је покушао да изађе док су стајали у Силашу, али они су га спречили да изађе из камиона. Окривљени је имао неку црну пушку која није била калашњиков. Никада никоме није пријавио о овом догађају. У повратку се не сећа да су

се заустављали. Остаје при исказу да су у камиону били; био он, Сава, Мацакања и окр.Чубрило. У Силашу се не сећа да је неко улазио и излазио. Бранислав Кнежевић није возио камион. Могао је да прича ко шта хоће, али то није био Бранислав Кнежевић. Изјавио је да није тачно да је Мацакања изашао из камиона, јер је видео да је за време егзекуције све време био у камиону.

Сведок Милан Мацакања је у свом исказу датом пред полицијом изјавио да је пре рата са својом породицом и женом Хрватицом живео у месту Тења, у породичној кући. Његова ћерка се удала за Хрвата 1990. године и са њим има ћерку. Његов син Жељко се оженио 1990. године, са Српкињом која је такође живела у Тењи. Током 1991. године, дошло је до отвореног непријатељства Хрвата према Србима, када су Хрвати убили начелника СУП-а Осијек Јосипа Кира, Забунцију, Тубић Мирка и Кнежевић Милана. Одмах након тога донета је наредба о војној мобилизацији и он је заједно са својим сином био мобилисан у територијалну одбрану Тење. Припадао је војној позадини, био је задужен за транспорт хране, материјално-техничких средстава док му је син мобилисан на линију разграничења. Непосредни старешина му је био Јајић Миле. Једног дана је сазнао да су у биоскопској сали „Партизан“ затворена нека лица хрватске националности међу њима је била и његова прија Ана Хорват. Сва та лица су била закључана и обезбеђена стражом. Тога дана није успео да обиђе прију већ је то учинио сутрадан, 11. јула 1991. године, након што је поделио војницима храну за доручак. Испред биоскопа је затекао стражара и замолио да му омогући да је обиђе и однесе јој средства за хигијену. Са пријом се задржао у разговору 10-так минута. Мислио је да ће сви они који се налазе у биоскопу „Партизан“ бити размењени. Дана 13.07.1991. године, отишао је до команде полиције при ТО Тење тражећи обавештење како може да оде до Боботе да обиђе рањеног сина и по могућности да га пребаци у Србију. У команди није нашао команданта Јову Ребрачу. Приликом изласка из команде срео је политичког секретара окр.Чубрило Жарка и два добровољца Саву и Јову, чијих презимена не може да се сети, али зна да су избегли са стадионског насеља у Осијеку. Окривљени Жарко Чубрило је имао аутоматску пушку, Саво Јовановић полуаутоматску, а Јово Личина карабин. Сва тројица су од њега затражили конопац који није имао па их је због тога упутио код домара да тамо потраже. Затим је отишао до задруге где му је био возни парк да нађе замену, јер је желео по сваку цену да обиђе рањеног сина. Кренуо је према центру и тада уочио паркирани камион „Застава“ петотонац са цирадом, не сећа се које боје. Био је паркиран испред биоскопске сале „Партизан“. Мислио је да је дошла помоћ из Србије јер се ту налазила станица полиције. Око камиона је било око 20-так мештана који су гледали како се затворена лица из биоскопске сале везују и утоварују у камион. Видео је жене чије су руке биле везане иза леђа и које су чекале да се укрцају у камион. Узео је мању столицу и однео иза камиона у намери да се исте лакше попну у камион. Међу тим женама је била и његова прија Ана Хорват којој је помогао да се попне на камион и том приликом је два пута пендреком ударио по задњици рекавши јој да поздрави Главаша и Туђмана и да је дочекала да иде на размену. Препознао је и Марију Церенко коју је такође ударио по задњици два пута тим пендреком. Сећа се да су међу тим женама биле и Пенић Ева, Киш Катица и извесна Манда. Међу мушкарцима је препознао Валентића и Меду Поштара. Није се дуго задржао већ је пешке кренуо ка излазу из Тење према Силашу где се налазила сеоска стража у намери да стопира превоз за Боботу. Када је дошао до пола села, наишао је камион у коме су била натоварена ухапшена лица и он је тај камион зауставио. Приликом уласка у кабину приметио је да камион вози Кнежевић Бранислав који је дужио тај камион, а поред њега је седео окр. Чубрило Жарко са аутоматском пушком између ногу, а у товарном делу камиона су били Јово и Саво који

су провирили из цираде. Окривљени му је рекао да ова лица иду на размену. Дошли су до Силаша и стали у школско двориште. Јово Личина је остао уз камион поред товарног дела, а он и возач Кнежевић су отишли у центар Силаша где су се одмарали. Сава Јовановић је отишао у гостионицу, а окривљени је отишао у непознатом правцу где се задржао око два сата. Кад се окривљени вратио, наредио му је да вози камион, а да Кнежевић остане у Силашу. Приликом уласка на место возача, приметио је да се камион доста разликује од осталих камиона које је до тада возио па је из тог разлога замолио Саву да он настави да вози камион. Сава је то учинио и сео на место возача, а он је био у кабини поред возача и окривљеног, док је међу затвореним цивилима био добровољац Јово. Окр. Жарко Чубрило је говорио Сави којим путем да иде. Из Силаша су дошли до Боботе, скренули у једну улицу десно, паркирали камион поред неке куће која је била увучена од пута. Окривљени је изашао из кабине, отишао у ту кућу где се задржао око 5 минута. Приликом повратка приметио је да окривљени више нема аутоматску пушку већ да има другу пушку марке „Хеклер“ на којој се налазио неки већи додатак. Окривљени им је свима наредио да се врате назад и након пар стотина метара Сава је камионом по инструкцији окривљеног скренуо ка Пачетини, ту их је одмах зауставила сеоска стража места Боботе где је окр. Жарко Чубрило отворио врата и највероватније питао неко од тих лица где је сточно гробље, на шта му је одговорено трећа линија лево. Ишли су сеоским путем кроз кукуруз 300-400 метара, док нису изашли тим путем на чистину. Из кабине је одмах уочио угинулу стоку разбацану на 100-150 метара. Окривљени је тада наредио Сави да иде камионом у рикверц око 5 метара, затим су сви изашли из кабине, а он је отишао од камиона 10-20 метара због великог смрада и ту је повраћао. Са те раздаљине видео је да иза камиона са десне стране стоји Јово, а Сава се попео на товарни део камиона. Са леве стране иза камиона је био окр. Чубрило. Чуо је два пригушена пукња из пушке и тада је погледао у том правцу и видео два убијена лица. Гледао је егзекуцију која се након тога наставила. Саво је омогућавао ухапшеним лицима да се дигну са патоса камиона и омогућавао им да искачу са камиона па када би пали на земљу, окривљени би им из оружја са пригушивачем пуцао у пределу главе испаливши сваком од тих лица од 1-3 метка. Та убиства је окривљени извршио за 10-так минута. Јово се тада налазио уз страницу камиона. Убиства су извршена 13. јула 1991. године, око 14 часова. Након извршених убистава укрцали су се на камион и без речи пошли ка центру Боботе. У току вожње је замолио окривљеног да некога пошаље да закопа убијене, на шта му је овај потврдно одговорио. Нико од њих није смео окривљеног ништа да пита. Кад су стигли до Боботе, испред амбуланте је изашао из камиона, отишао да обиђе сина Жељка, а окр. Чубрило је ушао у амбуланту где се налазила и команда ТО и некеме је вратио ону пушку, а узео своју. У амбуланти се задржао око сат времена након чега су се сви вратили камионом до Силаша где су предали камион Кнежевићу који га је питао шта је било са цивилима, а он му је одговорио да не пита ништа, јер је и Кнежевић имао жену Хрватицу. Сутрадан 14.07.1991. године, на излазу из возног парка налетео је на команданта ТО Јову Ребрачу који га је питао шта је било са цивилима, након чега му је с тешком муком одговорио да их је побио окр. Жарко Чубрило на шта је Јово Ребрача само нервозно удахнуо и наставио даље. У току дана је срео окривљеног који му је рекао да су цивили покопани од стране извесног Славка из Силаша који је имао ровокопач. Након тога, окривљеног није виђао, а чуо је да је отишао за Србију. Тење је напустио у јануару 1997. године, и отишао за Црну Гору где је имао уредно пријављено боравиште. За време боравка у Црној Гори '98 године, први пут га је обишао окр. Жарко Чубрило који му је претио да случајно не иде у Хрватску, плашећи се да некеме не исприча истину. Други пут га је окривљени обишао 2000. године, такође у Црној Гори где му је рекао да се каје што је то урадио, да никако не иде у Хрватску и ако до нечега дође да изјави да

су лица која је он побио предали војсци, да не знају шта се са њима касније догодило. Док је боравио у Црној Гори, уручена му је оптужница од стране тужилаштва Хрватске, на којој је он био окривљени за овај догађај.

Сведок Милан Мацакања је пред истражним судијом дао исказ у којем је поновио оно што је рекао у преткривичном поступку и додао да је током '91. године, био у територијалној одбрани у цивилној заштити возач коме је надређени био Јајић Миле. Окривљени је имао маскирну униформу и аутоматску пушку али није видео да је некеме командовао. Додао је да приликом убистава које је извршио окривљени Саво и Јово нису пуцали нити су знали шта ће се десити као ни он сам. Цивиле је чувала полиција, а иако окривљени није био у полицији, не зна како је успео да изведе затворена лица. Зна да је стражар морао да се повинује одлукама окривљеног, али не зна зашто. Зна да окривљени није претио стражару, иако то није видео. Није видео ко је затвореницима везао руке. Руке су им биле везане канапом. Биле су везане појединачно. Видео је како окривљени убија људе, једино није видео када је убио прво троје-четворо, али једини је имао пушку са пригушивачем. Како би ко од цивила искочио из камиона, одмах би клекао, он је са стране долазио и на 20 цм, по два три метка у главу испаливао. Пуцао је појединачном паљбом. Да би дошли до места где је вршена егзекуција морали су да прођу кроз шуму. Није чуо иако је седео поред Жарка Чубрила да је овај питао стражу где се налази сточно гробље већ је само чуо трећа линија лево. Након извршене егзекуције, поново су наишли на стражу коју су чинили исти људи. Није био задужен од команде села Тења да те цивиле превезе на размену у Борово Село. Не зна како је Јово Ребрача знао да је он био с тим цивилима, ваљда је чуо од окр. Жарка Чубрила или неког другог. Његова прија Хорват Ана била је национално загрижена. Он није био на свадби своје ћерке, ни његова супруга, јер је то било време пред рат, није хтео да присуствује свадби, бојао се неког вређања, због чега није присуствовала ни његова супруга. Не зна кад му се ћерка развела, њу није видео од 1990. године. Његова ћерка се развела са својим супругом после убиства прије Ане Хорват. У Црну Гору је отишао на синовљев предлог, по одласку у Црну Гору никада није одлазио у Хрватску. Први пут 1998. године, са њима на мору док су причали био је њихов пријатељ Јовчић Немања. Други пут је окривљени био сам. Окривљени му је тада претио у смислу да му се нешто не би десило. Не зна да ли је неко од надлежних органа истражио и ислеђивао овај догађај. Мислио је да је једини сведок овог догађаја па је с тим у вези и својеручно написао изјаву коју је предао једној блиској особи у случају да се њему нешто деси, да може да се сазна истина и да кривац не прође некажњено.

На главном претресу изјавио да остаје при ономе што је рекао у предходном поступку. Појаснио је да је за камион којим су превезени заробљени цивили био задужен Кнежевић Бранимир. Изјавио је да је срео окривљеног Чубрила, Саву и Јову испред камиона, а не у команди како је до сада говорио. Када је ушао у камион да га повезе за Боботу окр. Чубрило му је рекао да вози ове људе на размену. Окривљени Чубрило је у Силашу негде отишао, па је претпоставио да је отишао да уговори размену, јер је знао да су се и раније цивили размењивали. Рекао му је окривљени да ће Кнежевић Бранимир остати у Силашу. Објаснио је да кад је стигао у Боботу није ишао да потражи свог сина јер није познавао место и бојао се да иде сам, па се зато возио камионом са окривљеним по селу, до мрцилишта. Плашио се окривљеног иако му није претио током вожње. Када су дошли на сточно гробље, камион је стајао у правцу Вуковара, поред пута, стао је на неку узвишицу задњим делом да би могло лакше да се искаче. По земљи је била мртва стока, а преко ње једно метар земље. Окривљени је

изашао на десну страну, а Саво је остао у товарном делу. Јово је био са десне стране. Било му је мука од тог смрада, сузе су му кренуле на очи. Повраћао је. У том је чуо да звижди нешто, погледао је и видео кроз сузе да се Саво попео горе на камион спушта завезане цивиле доле. Како је који цивил био спуштен доле тако им је окр. Жарко Чубрило испалио неколико метака у главу. То је трајало десет минута. У повратку је у Силашу Кнежевић преузео возило. Сутрадан га је Јово Ребрача питао јел видео сина и где су ови цивили. Он му је одговорио да је видео сина и да је ове људе побио Жарко Чубрило. Тада је Ребрача почео да виче, био је љут. Тачно је да су Јово Личина и Саво Јовановић били у товарном делу камиона до Силаша. До Силаша је возио Кнежевић а од Силаша тај Саво, а Јово Личина је био под церадом све време. Кад је окривљени убијао те људе видео је да је Јово Личина стајао са стране, са пушком о рамену и да је био упопан, сигурно је био у шоку. Изјавио је да су прво њега теретили за овај догађај. Окр. Жарка Чубрила је упознао 5-6 година пре рата. Били су кућни пријатељи. Не зна да су 1995-96 водили разговор и да му је окр. Жарко Чубрило дозволио да са своје куће скине грађевински материјал и искористи га за прављење куће у Црној Гори. Одлучио је да оде у Црну Гору јер је његов син тамо нашао плац, па је одлучио да иде са сином, да не жели да се од њега раздваја. Није му окривљени поклонили материјала за градњу куће. Јову Личину познаје од пре рата. Када је окривљени убио затворена лица није прилазио жртвама, ушао је у камион и кренули су назад. Причало се по улици да је Чубрило био комесар у штабу села. Не зна да ли је то била истина. Видео је да је Чубрило вршио замене, зато је имао пуно поверење у њега. Након што је отишао из Хрватске после рата никад се више није враћао. Бојао се да се врати, јер су га оптуживали да је убио своју прију. Није се Чубрила бојао у тој мери да би морао да претње пријави надлежним органима. Први пут је о овом догађају испричао истражитељима у Карловцу 2010. године. Никада после није срео Саву и Јову.

Суд је извео доказ суочењем окривљеног Жарка Чубрила и сведока Милана на околности да и је Жарко Чубрило био у Тењу у спорном периоду. Приликом суочења свако од њих је остао при својој тврдњи, с тим да је сведок Милан Мацакања рекао да је Чубрило задњи пут када је био код њега рекао да ако дође до нечега да каже да је људе предао активној војсци. Рекао је да није тачно да је сам отишао у полицију у Сремским Карловцима, него да је отишао по позиву, док је окр. Жарко Чубрило изјавио да је спорно ко их је убио, са овим догађајем нема везе, питао је сведока Мацакању који мотив је имао да о овоме ћути 20 година, на шта му је Мацакања одговорио да је чекао да се поступак покрене и да исприча све што зна. Окривљени је изјавио да је приморан да се брани од лажи сведока Милана Мацакање и Јове Личине јер су Мацакања, Јово, Саво и Бранислав Кнежевић четворка која је одвезла те људе и убила их.

Сведок Саво Шарчевић је током поступка изјавио да окривљеног Жарка Чубрила слабо познаје, да га зна из виђења. У истрази је изјавио да после 07.07.1991. године окривљеног Чубрила није видео док је на главном претресу изјавио да га је можда видео пар пута. Не зна чиме се окривљени бавио и шта је радио. Не може да се сети како је био обучен и да ли је имао наоружање. Можда га је сретао негде у пролазу, али га није лично познавао. У почетку су састанци територијалне одбране одржавани на различитим местима, па и у месној заједници. Ко је одржавао састанке ТО не зна, нити га је интересовало. Прикључио се ТО кад је дошло до ратних сукоба. Окривљеног Чубрила није виђао у месној заједници где је била смештена територијална одбрана, после 07.07.1991. године. Село је остало у српским рукама, али около српских пунктова на излазу из места су се налазили хрватски пунктови. Читаво село је било опасно. Зна да су у биоскопској сали у то време затварани цивили. Не зна

шта се са њима дешавало. Неко је причао да су убијени, неко да су одведени на размену. Познаје Милана Мацакању, возио је камион при ТО, а чуо је од неких људи како им се хвалио да је убио своју прију Ану Хорват.

Сведок Драгутин Макарић је током поступка изјавио да је пред крај рата седео са друштвом у кафани, са њим је између осталих био и Милан Мацакања и неко је у друштву рекао да Мацакања не може да остане у Тењи јер је убио неког. За Мацакању се причало да је убио ташту. Мацакања је на те оптужбе рекао да је то све лаж и превара. Мисли да је то рекао Рогуља, Мацакањин најбољи пријатељ. Није чуо за убиство ових 11 цивила. Окривљеног Чубрила познаје још од пре рата, и видео га је 12. или 13. јула 1991. године, или дан два раније, јер је ишао до доктора када је окривљеног срео пред зградом поште, то је био њихов задњи сусрет, проговорили су пар речи. Следећи пут су се срели у Новом Саду 1996. године или 1997. године. Окривљени је у јулу месецу '91 имао плаво кепер, радничко одело, жути војни опасач, а од наоружања је имао „Томпсон“. Такво одело је видео још на пар људи, одакле им та одела не зна. Не зна да ли је окривљени био у ТО.

Сведок Жељко Ћелић је током поступка изјавио да познаје окривљеног Жарка Чубрила, који је пре рата био представник СДС. Изјавио је да је био припадник територијалне одбране. Место штаба ТО се мењало неколико пута због непријатељске артиљерије. У јулу 1991. године је штаб био у месној заједници, а у августу код Бателе. Постојали су борци који су имали радне панталоне плаве боје и плаве комбинеzone. То су добијали људи који су били прогнани и избегли, који су дошли са стране. Кад су отпочели сукоби, Хрвати су имали своје барикаде и пунктове. Хрватске барикаде су стајале годину дана раније, јер су Хрвати годину дана раније почели тајно да се наоружавају. Наоружавали су цивиле, своје комшије. Уколико би неко покушао из Осијека да дође у Тење, прво би налетео на хрватску барикаду. Тење је било опкољено са свих страна. У периоду у првој половини јула 1991. године, окривљеног Чубрила није виђао. Касније су добијали та радничка плава одела. Остављено је 10-15 комплета по одељењима. Не може да се сети да ли је то било крајем јула или почетком августа месеца 1991. године.

Сведок Мирослав Момчиловић је током поступка изјавио да је окривљени Чубрило био при штабу ТО, а шта је радио не зна. Зна да је окривљени Чубрило отишао из села али не зна када. Познато му је да су током јула месеца затварани цивили у Тењи. Зна да су једно време били затварани у биоскопској сали и да су међу њима били Валентић Влада и Иван, Хорват Ана, Јосип и Евица Пенић. Од затворених лица познавао је Владу Валентића и Хорват Ану. Био је полицајац и полиција никада није имала обавезу чувања притвореника, већ територијална одбрана.

Сведок Никола Суботиновић је током поступка изјавио да познаје окривљеног Жарка Чубрила. Почетком јула месеца 1991. године виђао је окривљеног Чубрила. Не зна да ли је после 07. јула 1991. године и напада на Тење виђао Жарка Чубрила. Окривљеног Чубрила је виђао у згради команде у кући код Миловановић Драгољуба Бателе. Не зна да ли је окривљени био нешто при ТО, али зна да су сви људи ту свраћали. Цео живот се дешавао у тој згради команде. Не зна да ли је окривљени носио оружје јер унутар куће нико није имао оружје. Чуо је да је постојао притвор у сали биоскопа „Партизан“. То зна из разлога што је у близини држао продавницу па су људи свраћали и причали о томе. Није могао да види шта се дешава испред биоскопа. У близини је био и Дом здравља. Не сећа се ко је држао стражу испред биоскопске сале.

Причало се да је било затворених људи, али не зна ко је ту био. Не зна коју функцију је имао окривљени. Мисли да је код Бателе окривљени становао једно време. Не сећа се како је био обучен. Није видео да ли су неки људи извођени из биоскопске сале. Не зна да су се људи окупили око камиона када је по наводима оптужнице 11 цивила убацивано у камион. Познавао је неке оштећене али не зна шта се са њима догодило, причало се да су убијени.

Сведок Млађен Пеказ је навео да је у лето 1991. године командант ТО био Јован Ребрача, а мисли да се штаб налазио код Бателе или код Ђиласа, чије су куће биле у истој улици. У штабу је кувао кафе и тада није виђао окривљеног Чубрила. Кафе је разносио један други дечко. Окривљеног је видео тек 1992. године, у време жетве у августу месецу. Чуо је да су цивили затварани у Тењи током јула месеца 1991. године. Не зна колико је било затворених лица, нити зна њихова имена. Изјавио је да су на самом почетку сви мушки становници Тења били ангажовани у ТО. Вероватно тако је био ангажован и окривљени, ако је уопште и био ангажован. Територијална одбрана се организовала током јула месеца 1991. године. Мисли да се штаб из Бателине куће пребацио у стару школу или месну заједницу отприлике пред зиму или после зиме 1992. године. Изјавио је да познаје Саву Јовановића од пре рата и зна да је живео у стадионском насељу у Осијеку, јер су радили заједно. Дао је отказ па се касније бавио приватним превозом. Мисли да је Сава Јовановић имао плави камион „Дајц“, носивости 5 тона. Окривљеног Чубрила није виђао у Бателиној кући. Чуо је да су нека лица била затворена у биоскопској сали. Чуо је да су они касније размењени. Познавао је Меду поштара, Ивана Валентића, Марију Церенко, Ану Хорват. Није знао шта се десило са затвореним лицима.

Сведок Немања Јовчић је током поступка изјавио да је у лето 1991. године, био на дужности секретара за општу управу Славоније, Барање и Западног Срема. Познаје окривљеног Жарка Чубрила. Њега је видео можда једно два пута за време целог рата. У јулу месецу 1991. године га није видео. Окривљеног је видео у плавом радничком оделу током 1993. или 1994. године. Не зна кад је окривљени напустио Тење, зна само да није био у месту. Окривљени је један од оснивача Српске Демократске Странке и пре рата је био председник одбора, али је убрзо смењен. Тачно је да је у Црној Гори био са окр. Чубрилом код Милана Мацакање. Отишао је у Црну Гору да купи плац у Чању. Прво је позвао једног пријатеља који се презива Радаковић, који му се није јавио, након тога Мацакању који је живео у месту Хај Нехај. Мацакања је дошао са женом са којом је тада живео. Сат времена су седели и ручали. Причали су пријатељски о необавезним темама. Ратне догађаје нису спомињали. Не зна да је окривљени посећивао Мацакању касније. Са окривљеним се није дружио после рата, јер ради пуно по терену. Сретну се једном у два месеца и тада попију кафу.

Сведок Јован Ребрача у свом исказу наводи да је био командант ТО Тења. Није постојао притвор у правом смислу речи у Тењи, већ да су људе окупљали из кућа са првих линија и смештали их у биоскопску салу где би их после пар дана водили на размену. Човек из његовог штаба покојни Михајло Мирић му је рекао да је цивиле који су предмет оптужбе на размену одвезао Милан Мацакања. Са Мацакањом се срео средином јула 1991. године и том приликом му је Мацакања рекао да су побили неке цивиле, овде оштећене. Питао га је ко је побио људе, нашта му је Мацакања рекао да је са њим био и Жарко Чубрило. Када га је питао што су то урадили, Мацакања му је одговорио да га ништа не пита. Окривљеног је виђао првих дана јула месеца 1991. године. Имао је радну плаву униформу, коју су носили сви који су избегли из својих

кућа. Са окривљеним није разговарао о овом догађају. О овом догађају је обавестио Бранка Грковића из полиције. Са окривљеним Жарком Чубрилом после тог догађаја није разговарао, јер га није виђао у Тењи. Накнадно је сазнао да је син Милана Мацакање дана 07. јула 1991. рањен и мисли да је био у Боботи на лечењу. Тење је било окружено хрватским барикадама само са северне стране према Осијеку. Иако су постојале и једне и друге барикаде, вештији, одважнији и храбрији људи су могли да се из Осијека провуку до Тења. Сведока Јову Личину је упознао када је дошао у Тење после 07. јула, након напада на кућу Живка Пеулића у Осијеку. ТО није терала никог да се прикључи територијалној одбрани или полицији тако да и Јово Личина је могао да је хтео након што је стигао у Тење да иде где год хоће даље. Сећа се како је окривљени тада на себи имао гардеробу од куће, јер је избегао из Новог Тења и сећа се да је имао и неко плаво радно одело, које су давали људима који су избегли из Новог Тења, а нису имали гардеробу. Људи у тим плавим оделима нису били ни у каквој јединици. Та одела су се давала људима да имају шта да обуку. Не сећа се да ли је окривљени имао пушку или неко друго оружје. Становници који су хтели да узму оружје су се јављали у ТО и били упућивани код људи задужених за издавање оружја из магацина оружја и војне опреме. Окривљени Чубрило никада није био члан штаба ТО. Изјавио је да је Мацакања добио задатак да одведе цивиле на размену. 07. јула 1991. године. Тада штаб ТО није био у Бателиној кући већ у месној заједници. Тек након неког времена штаб је пребачен у Бателину кућу. Месна заједница се налази у центру села. Биоскоп „Партизан“ је био поред месне заједнице, удаљен око 200 метара. Мацакања је од штаба добио задатак да одвезе људе на размену и то након што од Милована Капетана добије информацију да ће размене бити. Колико се сећа Саво и Јово су избегли из Осијека и прикључили се ТО Тење, али у Тењи су били пар дана па су после отишли за Силаш. Окривљени није имао моћ да нареди, односно није имао овлашћења да нареди Милану Мацакањи да уради било шта. Једино би могао силом да му нареди да нешто уради.

Сведок Бранко Грковић је током поступка изјавио да му је две недеље након убиства цивила, командант ТО Јован Ребрача рекао да те цивиле треба одвести на размену, јер није знао да су убијени. Ребрача му је рекао да Мацакања треба да одведе те људе у размену у Борово Село. Око 15. јула 1991. године, формирана је полиција на основу одлуке територијалне одбране штаба места. Током августа месеца се формирала станица милиције. Нема конкретна сазнања ко је одвео људе, али за овај случај зна да му је Ребрача рекао да Мацакања треба да одведе те људе. Формални разговор је обавио са Мацакањом а овај му ништа није рекао о томе. Није сазнао ко је возио камион, није сазнао ко је био у камиону. У време убиства тих 11 цивила није био командир полиције, био је тада стражар. Окривљеног је виђао првих дана јула месеца 1991. године. Сећа се да је имао плаво радничко одело. Од оружја нико није имао пушку „Шкорпион“ или „Хеклер“.

Сведок Миленко Капетан је у свом исказу навео да је током јула радио у продавници у Тењи. Није био при територијалној одбрани. Окривљени Жарко Чубрило је био припадник ТО. Продавница у којој је радио налазила се у непосредној близини биоскопске сале. Не сећа се да се ишта тих дана дешавало испред биоскопске сале, нити су људи који се окупљају испред његове продавнице о томе причали. Не зна да су ту затварани цивили. Не зна да ли је окривљеног виђао тих дана. Не зна шта је било задужење Милана Мацакање и Кнежевића. Не сећа се да је Мацакањин син Жељко био рањен.

Сведок Софија Чубрило супруга окривљеног Жарка Чубрила је током поступка изјавила да њен муж није реизабран у скупштини зато што су сви мислили да је Србин иако је он по оцу и мајци Хрват, иако се никад није изјашњавао о својој националној припадности јер је био искључиво настројен за очување Југославије. Из Осијека је отишла 09. јула 1991. године у Србију у Бачки Грачац код Оцака код Жарковог брата од ујака Ђоке Обрадовића. Њен муж, овде окривљени Жарко Чубрило стигао је тамо пре ње. Обзиром да је њен супруг рођен 13. јула, прославили су тамо рођендан. Ту је била породична пријатељица са децом. Уверење о држављанству су добили 1996. године. Она је добила раније у Будимпешти, а он 1996. у Вуковару. После тога су нормално одлазили у Осијек по крштенице и извод из књиге рођених, мењали личне карте и тако. Цреп и грађу са њихове куће је однео Милан Мацакања, након што му је то дозволио њен супруг иако је она била против тога. То је било 1995. или 1996. године.

Из исказа сведока Марије Медвед суд је утврдио да је супруга пок. Јосипа Медведа званог „Меда поштар“. Да се дана 10. јула 1991. године, око 09 сати ујутру последњи пут видела са својим супругом. Отишла је до комшинице и кад се вратила њега више није било. Остала је у Тењи до Ускрса 1992. године. Тек касније након изласка из Тење сазнала је да је њен супруг заједно са другим цивилима био затворен у бископској сали и да су одатле одведени и убијени, а да нема сазнања ко је то учинио, нити су посмртни остаци њеног супруга до дан данас пронађени. Поред њега ту је била Марија Церенко, Иво и Владо Валентић, Ката Киш, Ана Хорват, Стипе и Вера Пенић и Пера Мамић. Изјавила је да је судском одлуком њен супруг проглашен мртвим. Изјавила је да окривљеног Жарка Чубрила не познаје. О имовинско правном захтеву ће се накнадно изјаснити.

Сведок Станко Карајица је изјавио да се сећа да је једном приликом чини му се '92 или '93 године видео како Милан Мацакања у комбију марке „застава 850“ жуте боје превози по његовој процени 5-7 људи међу којима је препознао Анушку Хорват, Марију Церенко и још једну жену која се презивала Киш, али не зна где их је одвезао нити их је касније икада више видео у Тењи. Пре него што су те особе ушле у комби, изашле су из једног ходника који се налази поред биоскопа. У том ходнику је био направљен притвор у који су довођени цивили из Тење. Тај притвор су чували припадници милиције САО Крајина. Док су наведени цивили улазили у камион Милана Мацакање, стајали су припадници милиције САО Крајина, али се не сећа ко је ту био. Такође је приметио да је Милан Мацакања приликом уласка у камион полицијским пендреком ударио прију Анушку Хорват. Мацакања је имао пиштоље и аутоматску пушку. Чуо је да су браћа Валентић, Марија Церенко, Ана Хорват, Катица Киш, Јосип Медвед, Јосип и Евица Пенић убијени и да су пре тога били заробљени у неком затвору, али да не зна ко је убио ове особе.

Сведок Марта Митерко је навела да је током 1991. године, живела у Тењи, да је кроз прозор своје куће могла да види двориште биоскопске сале. Познато јој је да у јулу 1991. године, биоскопска сала претворена у притвор, да су ту довођени цивили из Тење. Мисли да је било више од 10 цивила, од којих је препознала Марију Церенко, браћу Валентић, Ивана и Владу. Не зна ништа о судбини тих људи, зна да су касније негде одведени.

Сведок Катарина Церенко је изјавила да познаје окривљеног Чубрило Жарка. Окривљеног је упознала за време ратних збивања. Кад су почели ратни сукоби

склонила се код комшинице Марте Митерко. Ту је била са још неким комшиницама, међу којима и Ката Биланџија. Одмах до Мартине куће је био вртић у коме је била смештена милиција. Поред вртића је била биоскопска сала. Кроз прозор куће је препознала особе које су тамо биле притворене, међу којима је била њена рођака Марија Церенко, браћа Валентић Иво и Влада, Јосип Продановић и мајка и свекрва од Марице Салај. Изјавила је да је једног дана у лето 1991. године, у кућу код Марте Митерко дошао лично окривљени Жарко Чубрило наоружан аутоматском пушком и тражио је да пође са њим до своје куће да би закопала утинулу живину. Познаје Јосипа Медведа, након што су јој предочена имена страдалих. Ката Биланџија је кроз прозор направила снимак и након што су јој предочене фотографије, на њима је препознала Марију Церенко. Размењена је у септембру 1991. године.

Сведок Илија Тинтор изјавио да је током 1991. године као становник Силаша био припадник ТО. Не сећа се који је месец био када је чуо да су камионом доведени заробљеници, па је отишао до школе у којој је био смештен штаб територијалне одбране и ту је видео камион марке „Застава“ са наранџастом-жутом церадом. Око камиона се окупио народ, пришао је камиону, подигао је цераду и видео да је у товарном делу камиона било 5 до 7 људи. Сећа се да је препознао прију Милана Мацакање из Тење и човека који је пре рата у Тењи био поштар али му је заборавио име. У једном тренутку из зграде школе изашао је Милан Мацакања кога познаје од раније, затим Божо Видаковић и Бранко Кнежевић. На камиону је било име фирме „Лео“ а Бранко Кнежевић је раније возио тај камион за ту фирму пре рата. Одмах по изласку из зграде школе Мацакања је почео да виче зашто је камион у хладу а не на сунцу, затим ушао у камион и померио га ван хлада. Мацакања, Видаковић и Кнежевић су били наоружани аутоматским пушкама. Мацакања и Видаковић су их држали у рукама, а Кнежевић је своју држао у кабинџи. У том тренутку је један од заробљених, кога зна као поштара искочио из камиона, али га је један Јово чијег се презимена не сећа, а који је пре рата живео у Осијеку и још један његов пријатељ по имену Живко ухватили и жицом му везали руке и поново убацили у камион. Чуо је да је тај камион са заробљеницима када је пао мрак одвежен у правцу Боботе до једне шуме у близини фудбалског игралишта, и причало се да су ти заробљеници са камиона убијени.

Сведок Мара Гргур, наводи да окривљеног Чубрила познаје још од пре рата. Са окривљеним и његовом супругом Софијом је пријатељица годинама, заједно су држали кројачки салон и приватно се дружили. Изјавила је да је 13. јула 1991. године била на рођендану окривљеног са својом децом у Бачком Грачацу, код окривљеновог рођака Ђоке Обрадовића. Са својом децом је избегла у Вршац, одакле је за Бачки Грачац кренула ујутру око 8 сати. Када је дошла, окривљени Чубрило је већ био тамо, као и његова супруга Софија. Током рођендана су причали о дешавањима у Тењи али нико није спомињао да су неки мештани убијени, нестали или заробљени. На рођендан ју је позвала Софија Чубрило неколико дана раније. Сећа се је да је окривљени негде крајем августа поново ишао у Тењу јер је носио пакет њеним родитељима. Не зна у ком својству је тада ишао у Тење.

Сведок Рогач Јевто, је изјавио да је са окривљеним Жарком Чубрилом пријатељ, да су се упознали у Осијеку, пре избијања ратних сукоба. Пре рата је долазио кући у Тењу код окр. Жарка Чубрила. У току рата није био код њега и није га ни виђао, осим у јесен '92. године, га је видео у Новом Саду. После ратних дејстава га је виђао у Новом Саду. Сећа се да га је 12. јула 1991. године звао телефоном и рекао му да се налази у

Бачком Грачацу, да га је питао за помоћ и за посао за прво време док се не снађе. Сећа се да је то био 12. јули 1991. године, јер му је сестра славила рођендан тај дан.

Сведок Ђорђе Момчиловић је током поступка изјавио да познаје неке од оштећених јер су му биле комшије. Зна да је окривљени Чубрило био у команди територијалне одбране, али не зна на којој функцији. У лето 1991. године га је видео у команди штаба једанпут или двапут, док је седиште било у месној канцеларији. Штаб се стално измештао због ратних дејстава. Не зна за шта је биоскопска сала коришћена. Тек неколико година касније је чуо да су у лето '91 године нестала нека лица у Тењи. Милан Мацакања је развозио храну комбијем по положају. Изјавио је да није тачно што је изјавила Вера Перковић да су он, његов брат, окривљени Чубрило и Божа Видаковић одвели њену мајку и остале цивиле комбијем према Силашу. Тек је након рата сазнао да је у Тењу постојао затвор.

Сведок Денис Миљевић је навео да је у територијалној одбрани Тење био курир. Чуо је да у Тењи једно време био затвор у биоскопској сали, да су тамо затварани људи, али не познаје никог од тих људи нити их је икада видео. Познато му је да су у њему били и припадници ТО Тење због извршења неких кривичних дела. За Милана Мацакању је чуо да је убио своју прију Ану Хорват у њеној кући. На почетку сукоба је седиште ТО било смештено у улици Маршала Тита код Бателе, касније је измештено у исту улицу у просторије месне заједнице Тења. Окривљеног Чубрила зна из Тења, али мисли да није био у команди ТО, јер га тамо није виђао.

Сведок Лазар Барвалац је у свом исказу навео да не познаје окривљеног Жарка Чубрила и да за њега никад није чуо. Не познаје ниједну од 11 страдалих особа.

Сведок Пилип Драгичевић у свом исказу наводи да је једног дана током лета 1991. године, бициклом прошао кроз центар села и у дворишту основне школе видео паркиран камион марке „Застава“ покривен наранцасто-црвеном цирадом. Око камиона су стајали мештани Тења који су хтели заробљеним лицима да дају воде након чега је Милан Мацакања или Божа Видаковић повикао да ће убити сваког ко то покуша. Мацакања и Божа Видаковић су били наоружани аутоматским пушкама. Касније је чуо да је тај камион одвежен из Силаша у правцу Боботе, али не зна шта се са тим људима догодило.

Сведок Раде Богојевић је потврдио да познаје окривљеног Жарка Чубрила, али да не познаје оштећене. Живео је у Боботи, сад живи у Шиду. Окривљеног Чубрила је виђао у Боботи. Чуо је да окривљени Чубрило живи у Новом Саду. Не сећа се да ли је у јуну 1991. године видео окривљеног Жарка Чубрила. Он и сведок Јово Ребрача никада нису разговарали о окривљеном.

Сведок Бранко Ребрача је изјавио да је био припадник ТО Тење, да је био стражар затвора који се налазио код биоскопске сале у близини је била станица милиције. Окривљеног Жарка Чубрила виђао је у лето '91 године у Тењи, али свега два пута и не зна шта је радио. Чуо је да је кратко време након ових догађаја напустио Тење и негде отишао. За Меду поштару је чуо да је убијен пре почетка рата. Изјавио је да командир страже затвора у биоскопској сали био Славко Шуша.

Сведок Славко Шуша је у исказима наводи да је у центру Тење код месне заједнице држао стражу десетак дана, након чега је задужен да прави распоред страже.

Задатак стражара је био да нико непозван не улази у двориште где је станица милиције и они нису имали никаква овлашћења над затвореницима. Чуо је да се у просторији биоскопске сале налазио затвор, али никада у тај затвор није ушао нити му је познато ко је тамо био затворен. Окривљеног Жарка Чубрила слабо познаје али да га је пре рата упознао, мисли да је градио кућу у делу Тења иза локала 105 Ружа. Од отпочињања непријатељстава мисли да је окривљеног у селу видео једанпут или двапут. Оштећене не познаје, нити зна њихову судбину.

Сведока Романа Кухар је у исказима изјавила да је чула да је њена мајка заједно са осталим цивилима била затворена у затвору који је био у биоскопској сали. Не познаје окривљеног Жарка Чубрила и не зна шта је окривљени радио у Тењи. Изјавила је да њен ујак Винко Киш од Душана Мацакање после рата сазнао да се његов син или посинак Милан Мацакања хвалио у алкохолисаном стању да је њену мајку Катицу, очуха Фрању Бурчу и прију Ану Хорват одвезао из биоскопске сале у Тењу камионом и онда их побио.

Сведок Магдић Драган је пред Жупанијским судом у Осијеку од 19. октобра 1994. године, изјавио да у лето '91 године, Божо Видаковић заједно са Савом Шарчевићем и Сурла Бошком вршио ликвидације мештана Тење. Међу првим убијенима били су браћа Валентић, Иван и Владимир, Медвед Јосип, Бурча Фрањо, Манда, Хорват Аница, Продановић Ивица, Продановић Јосип и други.

Сведок Лидија Шрам је на записнику пред Жупанијским судом у Осијеку од 12. јула 2007. године и на записнику пред Жупанијским судом у Осијеку током истраге замолним путем дана 05. јануара 2012. године изјавила да је током рата погинула њена тетка Катица Киш, за коју је чула да је заједно са другим особама несрпске националности била затворена у биоскопској сали у Тењи, да их је одвео Милан Мацакања. О њеној судбини нема никаквих сазнања нити су њени посмртни остаци до данас пронађени. Чула је за окривљеног Чубрила али га лично не познаје.

Сведок Јосип Валентић је на главном претресу изјавио да му је отац био Владо Вантелић, а стриц му је био Иван Валентић. Нема непосредних сазнања шта се десило његовом стрицу и оцу, већ само преко других лица која су била заробљена у биоскопској сали. Чуо је од комшија да му је отац Владо Валентић и комшија Пера Мамић били затворени код Драгана Васића у сушари, да су ту били неколико дана, а касније не зна шта је са њима било. Изјавио је да Милана Мацакању познаје из виђења. За њега је чуо да је био веома груб према својој прији Хорват Ани. Чуо је да је долазио код ње кући и да јој је претио и малтретирао. Истиче имовинско-правни захтев, а висину ће одредити током поступка.

Сведок Јулијана Продановић, супруга Јосипа Продановића је на главном претресу изјавила да не познаје окривљеног Жарка Чубрила, да је њен супруг страдао у ратним догађајима, а да његови посмртни остаци нису пронађени. Да је њен муж био затворен у биоскопској сали сазнала је од Ивке Церенко. Истиче имовинско-правни захтев, а висину ће касније одредити .

Сведок Стјепан Хорват, наводи да је његова супруга Ана Хорват, остала у Тењи након почетка ратних дејстава и о њеној судбини није ништа знао до 1992. године. да је за страдање своје супруге чуо од Јање Цапан, који је видео Илију Ребрачу или његовог син Јована Ребрачу да су наредили Милану Мацакањи да из војног камиона који је

требао да је изведе из Тење, да их све скине и побије, али да је она касније одведена у биоскоп. Касније је чуо да су одведени у непознатом правцу према Силашу где јој се губи сваки траг. Чуо је од Јосипа чије презиме не зна, да је питао Мацакању „зашто си убио прију“, и да је онда Мацакања скочио да и њега нападне али људи који су ту седели су га одбранили. То се десило 1998. године када се вратио из прогнанства. Милана Мацакању познаје од детињства. Никад га није питао везано за убиство јер се нису ни видели, а није питао ни своју снају, Миланову ћерку Софију, јер се она од његовог сина развела врло брзо. Познато му је да је поред Милана Мацакање приликом лишења живота његове супруге био и његов син, сва тројица Ребрача који све то знају, само нико неће да призна. Није пронашао посмртне остатке своје супруге. Истиче одштетни захтев који ће касније одредити, прикључује се кривичном гоњењу.

Сведок Рената Гал је изјавила да нема непосредних сазнања о судбини своје мајке и очуха који су остали у Тењи након почетка сукоба. Њена мајка је Киш Ката, а очух Фрањо Бурч. Њена кума је била Ана Хорват која је такође остала у Тењи. Од групе цивила који су пуштени из Тење, односно од Магдић Драгана, сазнала је да је у правцу Силаша њене родитеље одвезао Милан Мацакања. Нема никаквих сазнања о њиховој даљој судбини.

Сведок Марица Салај у својим исказима у току истраге од 15.06.2007 и 19.12.2011. године изјавила је да нема непосредних сазнања о судбини своје мајке Ане Хорват, али да је чула од других да је Милан Мацакања, чију је ћерку оженио њен брат, извео из биоскопске сале заједно са другим цивилима који су ту били затворени и одвезао у правцу Силаша и од тада се њеној мајци губи сваки траг као и да не зна какву је улогу имао окривљени Жарко Чубрило. На главном претресу је навела да су њену мајку поред Мацакање одвели и Чубрило и Видаковић јер је то у међувремену сазнала али не може да се изјасни од кога. Истиче имовинско-правни захтев који ће касније одредити.

Сведок Ивка Трајковић је изјавила да су цивили одвођени из биоскопске сале а то је сазнала јер је имала слику која је снимљена 1991. године. Сазнала је ко их је одвезао, једино није успела да нађе посмртне остатке њене мајке. На слици поред њене мајке стоји стражар Симо Бекић. Да је оформљен затвор у биоскопској сали сазнала је од Катарине Церенко, Марте Митерко, Кате Биланцић и Бланке чијег презимена не може да се сети. Изјавила је да истиче имовинско-правни захтев.

Сведок Лазар Радишић је навео да не може да се сети када, али зна да је Милан Мацакања дошао камионом и утоваривао цивиле. Видео је да Милан Мацакања пендреком удара Ану Хорват која се пела у камион више пута по леђима и задњици и рекао да ће јој он пресудити зато што је њен син оженио његову ћерку. На то је Ана Хорват заплакала и рекла му да он ту ништа не може. Након тога Мацакања се камионом удаљио у правцу центра села и скренуо лево у правцу Силаша. Сећа се да је камион био црвене боје, а цирада жуте боје. Нико није био присутан приликом утовара тих људи у камион, осим њега и Мацакање. Приликом утовара је стајао и питао Мацакању где их води, на шта је он њему рекао да то није његова брига. Тог дана Бранислава Кнежевића није видео. Само Мацакању. Није истина да је Бранислав Кнежевић возио камион. Није видео Жарка Чубрила и Божу Видаковића. Приликом утовара у камион људи су пролазили али нико није стајао и гледао шта се ради.

Из исказа сведока Ђоке Бекића суд је утврдио да је у лето '91. године држао стражу у затвору који је био у Дому. Са њим је држао стражу и његов брат Симо Бекић, као и Брњеварац Жељко, Голубовац Боро, Ребрача Бранко и Чедо Вукашиновић. Стражу је држао једно пет-шест дана. Док је држао стражу довожена је храна за затворена лица. Не може да се сети ко је довозио храну. Од притворених лица сећа се да је била извесна Ана и нека жена по презимену Киш. Било је пет-шест жена. По причама је чуо да је неко одвео те људе.

Сведок Звонко Пенић познаје окривљеног Жарка Чубрила. Његови родитељи су остали у Тењи, из куће су одведени везани жицом. То је сазнао од људи који су у међувремену размењени и пребачени за Осијек. Иначе је чуо од човека чије име не сме да каже да су тела његових родитеља спаљена у циглани Сарваш. Изјавио је да зна да је Жарко Чубрило био у полицији зато што су му то рекли људи који су избегли из Тење.

Из исказа сведока Владе Валентића суд је на главном утврдио да су у лето '91. године нестали његов отац Иван Валентић и стриц Владо Валентић. Чуо је од људи да је са том групом где је био његов отац било још 11-12 људи, да су били затворени у биоскопској сали. Јозо Кнежевић му је рекао да су камион са цивилима преузели Божо Видаковић и Милан Мацакања.

Сведок Жељко Брњеварац је изјавио да познаје окр. Жарка Чубрила. У Тењи га је виђао пар пута онако у пролазу. Видео је окр. Жарка Чубрила како води породицу Думанчић у импровизовани затвор у улици Стеве Кукића. Они су сви живи и сада су у Тењи. Распоређен је да код Стеве Кукића држи стражу крајем јуна и почетком јула. Након десетак дана премештен је у биоскопску салу „Партизан“. Док је он држао стражу код биоскопске сале нико није долазио возилом и одводио притворенике на неко место.

Сведок Чедомир Вукашиновић је изјавио да познаје окр. Жарка Чубрила још од пре рата, знао га је као грађевинског инспектора. Виђао га је током ратног периода, али не зна тачно када. Никада није сазнао шта се десило са заробљеним лицима из биоскопске сале. У лето '91. године је био затворски чувар на пар места, између осталог и код биоскопске сале. При држању страже није видео да је неко доводио или одводио притворена лица.

Сведок Богдан Угрица наводи да Жарка Чубрила познаје врло слабо. У спорном периоду у лето '91. године био је припадник територијалне одбране и радио у центру везе као радио-телеграфиста. Чуо је да су затварана цивилна лица у биоскопској сали. Он је радио у месној заједници у библиотеци. Тачно је да је од жене Милана Мацакање чуо да је из импровизованог затвора из биоскопске сале Милан Мацакања водио цивиле у Даљ или Борово Село и да се причало да је убио своју прију.

Сведок Симо Бекић наводи да док је био на стражи испред биоскопске сале нико од цивила није довођен, нити одвођен. Није примећивао да се нешто дешавало за време његове смене. Знао је само Марију Церенко. Зна и Меду поштара, али не сећа се да је био у затвору.

Сведок Зденко Матић не познаје Чубрила. Сећа се да је видео привођење Марије Церенко, да су је приводили Станић Милан и Телић Жељко. Не зна где је одведена али је видео да је стављена у црвени ауто.

Сведок Миленко Двизац у свом исказу наводи да је за време сукоба био курир-возач при штабу и да у то време није виђао Жарка Чубрила у штабу .

Чедо Чатлајић у својству сведока је изјавио да познаје окривљеног Жарка Чубрила. На почетку нису имали униформе него неке комбинезоне, радна одела са трегер панталонама плаве боје. То одело је добио јер није имао шта да обуче. Сећа се Саве Јовановића, познавао га је пре рата. Јову Личину није познавао. Саво Јовановић који је пре рата био аутопревозник је возио „Дајца“ са сивом цирадом, плаве боје. Након што је избегао из Осијека тај камион је имао у Тењи.

Сведок Радослав Подбарац наводи да познаје окривљеног Жарка Чубрила. Почетком јула 1991. године штаб Територијалне одбране је био код Николе Суботиновића званог „Никола Ћилас“. Тамо је виђао окривљеног Жарка Чубрила. Чуо је да је тамо било неке свађе у којој је учествовао Жарко Чубрило. Има сазнања да су цивили били затворени у биоскопској сали. Чуо је да су ти заробљени цивили били размењени за неке пилоте у Загребу.

Сведок Саво Липовина, наводи да је у време критичног догађаја био припадник ТО Силаш. Познаје окривљеног Жарка Чубрила. Окривљеног Жарка Чубрила никада није виђао у Силашу. Чуо је, неко од његових заменика му је рекао да се причало по селу да је једног дана дошао камион из Тење са цивилима и да је са њима био Јово Личина. Саво и Јово му нису причали о овим догађајима који су предмет оптужнице.

Сведок Драгољуб Миловановић је навео да је његова кућа почетком јула месеца 1991. годин, била празна. Не може тачно да се сети од када је био смештен штаб у његовој кући, мисли да је то било пре хрватског напада 07. Јула. Појаснио је да то није био штаб, већ више место у којем су се окупљали људи и где су се договарали шта да раде. Сећа се да су се људи окупљали, односно прво био штаб код Немање Суботиновића.“. Сећа се да је окривљеног Жарка Чубрила примио у своју кућу након што је избегао из своје. Он је дошао код њега пре 07.07.1991. године, након што је убијен Кир и након што су постављене барикаде. Не може да се сети колико је био код њега у кући. Зна да је долазио у неколико наврата. Тај први пут кад је дошао код њега био је неколико дана. Чуо је да у биоскопској сали су притварани неки људи али не зна ко је ту све био. Не зна шта се десило са Медом званим Поштар.

Сведок Живојин Стаменић је навео да познаје окр.Жарка Чубрила. Окривљеног познаје од пре рата. Упознали су се док је градио кућу, оптужени је радио у општини, био је надлежан за издавање дозвола за градњу, тако су се упознали. Окривљеног није виђао у јулу и августу '91. године у Тењи. Виђао га је пре рата, у једном тренутку је био и политички ангажован у СДС-у али је пре рата напустио политичко ангажовање.

Сећа се догађаја из оптужницом из разлога што зна да је то био седми рођендан његове ћерке тако да је ово могло да буде негде или крајем јула или почетком августа месеца '91. године. То се десило у близини његове куће. Поред његове куће је биоскопска сала где су била смештена лица хрватске националности. Тога дана налазио се у дворишту, окопавао је цвеће или тако нешто. Чуо је галаму, вриску, цику, потрчао на улицу, не зна ни он из ког разлога, вероватно инстинктивно, окренуо се ка смеру одакле су долазили звукови и видео је један камион и Мацакања Миле, како гура једну баку у камион. Мацакању зна из ране младости, били су комшије. Та жена коју је

Мацакања гурао у камион била је старија, дебља, у црнини, имала је мараму на глави. Ударио ју је пендреком или неком палицом по леђима и псовао је на националистичкој основи.. У камион је улазило још особа, сем ове баке коју је Мацакања гурао. Видео је сва лица како се хватају за греду, носач цираде и улазили унутра. Никога више није видео да је био присутан око камиона сем Мацакање и два лица која не познаје и који су касније ушли у у задњи део камиона. Гледао је док Мацакања није затворио доњу страну тог камиона. Затим је спустио цираду, сео у кабину са стране возача и отишао према раскрсници. Није видео ко вози камион, само зна да је Мацакања ушао у кабину са стране возача. Та раскрсница једна страна иде за Силаш, а друга за Осијек. Не зна где се камион упутио на крају. Он је видео Милана Мацакању на 35 метара удаљености. Камион је био ТАМ, носивости две, две и по тоне. Таквих камиона је било пуно у Тењи. Мисли да је био камион светло плаве боје и да је имао цираду. Од страдалих лица познавао је Марију Церенко и Меду поштара. Чуо је да су у биоскопској сали затварана лица.

Анализирајући сваки доказ посебно и све доказе заједно као и одбрану окривљеног, суд није нашао да је у току поступка са сигурношћу утврђено да је окривљени Жарко Чубрило извршио кривично дело у време и начин како је то описано у изреци ове пресуде, те да је одговоран за учињено кривично дело.

У односу на убиство 11 цивила хрватске националности средином јула 1991 године, у реону села Бобота као доказ да је ово кривично дело извршио окривљени тужилаштво поткрепљује исказима сведоке Милана Мацакање, Јове Личине и Кнежевић Бранислава која су, како се наводи у оптужници, били присутни када је окривљени наредио одвођење цивила из Тење, док су сведоци Милан Мацакања и Јово Личина видели да је окривљени убио цивиле хрватске националности а сведоци Јово Ребрача и Марица Салај имали посредна сазнања о томе да је у убиству ових лица учествовао окривљени.

Ценећи исказе сведока Милана Мацакање, Јове Личине и Кнежевић Бранислава суд није могао исте прихватити јер су искази ових сведока противречни како један са другим, тако и исказима других сведока и оштећених што доводи у сумњу њихову аутентичност и истинитост. Искази ових сведока разликују се како на околности да ли је окривљени критичног дана био присутан у Тењи, да ли је учествовао у одвођењу цивила хрватске националности из биоскопа, која лица су била присутна приликом одвођења из биоскопа, броја и пола изведених цивила, ко је управљао камионом до места извршења кривичног дела, ко је видео сам тренутак убиства и како су се након извршења кривичног дела вратила у Тењу.

Тако у односу на наводе Милана Мацакање, Јове Личине и Бранислава Кнежевића да је критичног дана окривљени Чубрило био присутан у месту и наредио да се цивили који су се налазили затворени у биоскопској сали, изведу из биоскопске сале и уђу у камион, суд није могао да прихвати имајући у виду да су искази ових сведока противречни један са другим као и са исказима испитаних сведока и сведока оштећених.

Неспорно је да је окривљени Жарко Чубрило почетком јула био у Тењи, што ни сам окривљени не спори, као и да је долазио у штаб ТО Тења, али окривљени негира да је критичног дана био у Тењи и да има било какве везе са убиством 11 цивила хрватске националности. Овакве наводе одбране окривљеног потврђују у својим

исказима сведоци Јована Ребраче, Немање Јовчића, Млађана Пеказа, Жељка Челића, Драгутина Макарића, Саве Шарчевића, Николе Суботиновића, Бранка Грковића, Маре Гргур, Јевте Рогача, Раде Богојевића, Романа Кухар, Лидије Шарм, Софије Чубрило, Владе Валентића, Саве Шарановића, Живојина Стаменића, Илије Тинтора, Стјепана Хорвата, Ренате Гал и Лазара Радишића.

Тако сведок Јован Ребрача који је у време критичног догађаја био командант ТО Тења, наводи да окривљени Чубрило никада није био члан штаба ТО, да га је виђао првих дана јула месеца 1991. године, и да је имао плаву радну униформу, коју су носили сви који су избегли из својих кућа, и да није могао да издаје било коме наређења. Сведок Немања Јовчић наводи да је Жарка Чубрила видео можда једно два пута за време целог рата, док га у јулу месецу 1991. године није видео. Сведок Млађан Пеказ потврђује да је у лето 1991. године командант ТО био Јован Ребрача, а мисли да се штаб налазио код Бателе или код Ђиласа, чије су куће биле у истој улици. Окривљеног Чубрила није виђао у Бателиној кући. У штабу је кувао кафе и тада није виђао окривљеног Чубрила. Окривљеног је видео тек у августу 1992. године, у време жетве. Сведок Никола Суботиновић не зна да ли је после 07. јула 1991. године и напада на Тење виђао окривљеног. Окривљеног је виђао у згради команде у кући Миловановић Драгољуба Бателе. Не зна да ли је окривљени нешто био у ТО, али зна да су сви људи ту свраћали. Мисли да је код Бателе окривљени становао једно време. Сведок Жељко Ћелић у периоду у првој половини јула 1991. године, окривљеног није виђао. Сведок Драгутин Макарић наводи да окривљеног Чубрила познаје још од пре рата, да га је видео 12. или 13. јула 1991. године, или дан два раније, јер је ишао до доктора када је окривљеног срео пред зградом поште, то је био њихов задњи сусрет, проговорили су пар речи. Сведок Саво Шарчевић окривљеног Чубрила није виђао у месној заједници где је била смештена територијална одбрана, после 07.07.1991. године. Сведок Никола Суботиновић не зна да ли је после 07. јула 1991. године и напада на Тење виђао Жарка Чубрила. Не зна да ли је окривљени нешто био при ТО, али зна да су сви људи ту свраћали. Мисли да је код Бателе окривљени становао једно време. Сведок Бранко Грковић је окривљеног виђао првих дана јула месеца 1991. године. Сећа се да је имао плаво радничко одело. Од оружја нико није имао пушку „Шкорпион“ или „Хеклер“. Сведок Мара Гргур изјавила је да је 13. јула 1991. године била на рођендану окривљеног са својом децом у Бачком Грачацу, код окривљеновог рођака Ђоке Обрадовића. Када је дошла, окривљени Чубрило је већ био тамо, као и његова супруга Софија. Сећа се да је окривљени негде крајем августа поново ишао у Тењу јер је носио пакет њеним родитељима. Не зна у ком својству је тада ишао у Тењу. Сведок Рогач Јевто сећа се да га је 12. јула 1991. године окривљени звао телефоном и рекао му да се налази у Бачком Грачацу, да га је питао за помоћ и за посао за прво време док се не снађе. Сећа се да је то био 12. јули 1991. године, јер му је сестра славила рођендан тај дан. Сведок Денис Миљевић окривљеног Чубрила зна из Тења, али мисли да није био у команди ТО, јер га тамо није виђао. Сведок Раде Богојевић не сећа се да ли је у јуну 1991. године видео окривљеног Жарка Чубрила. Он и сведок Јово Ребрача никада нису разговарали о окривљеном. Сведок Романа Кухар не познаје окривљеног Жарка Чубрила и не зна шта је окривљени радио у Тењи. Сведок Лидија Шрам је чула за окривљеног Чубрила али га лично не познаје, док је сведок Софија Чубрило изјавила да је са својим супругом, овде окривљеним Жарком Чубрилом дана 13. јула 1991. године прославила његов рођендан у Србији, у месту Бачки Грачац, код Ђока Обрадовића, брата од ујака окривљеног, а који исказ је у сагласности и са исказом сведока Маре Гргур.

Сведок Влада Валентић наводи да има сазнања да је његовог оца Ивана и стрица Владу Валентића са осталим лицима одвео Милан Мацакања, сведок Богдана Угрица је изјавио да је од жене Милана Мацакање чуо да је Милан Мацакања из импровизованог затвора из биоскопске сале водио цивиле у Даљ или Борово Село, и да се причало да је убио своју прију Ану Хорват, сведок Сава Шарчевић је чуо да се Мацакања хвалио да је убио своју прију Ану Хорват, сведок Живојин Стаменић је навео да је био сведок догађаја када је видео Милана Мацакању, кога зна из детињства, да једну старију жену гура у камион тако што ју је ударио неком палицом по леђима и псовао је на националистичкој основи. У камион је улазило још особа, сем ове жене коју је Мацакања гурао. Мацакања је спустио цираду, сео у кабину са стране возача и отишао према раскрсници која води за Силаш. Никога више није видео да је био присутан око камиона сем Мацакање и два лица која не познаје. Окривљеног Чубрила није тада видео. Није видео ко вози камион, само зна да је Мацакања ушао у кабину са стране возача. Сведок Илија Тинтор наводи да је критичног дана у Силашу видео Мацакању, Божу Видаковића и Бранислава Кнежевића, Саву и Јову, а да није видео окривљеног Чубрила. Видео је камион марке „Застава“ са наранџастом-жутом церадом фирме „Лео“, а Бранко Кнежевић је раније возио тај камион за ту фирму пре рата. Да су у возилу били цивили и да је препознао прију Милана Мацакање из Тење и човека који је пре рата у Тењи био поштар али му је заборавио име. Овај сведок наводи да је Мацакања наредио да се камион помери на сунце и да касније када је пао мрак овај камион са цивилима одвежен, и да је чуо да су у шуми у близини Боботе убијени. Сведок Стјепан Хорват изјављује да је чуо од лица хрватске националности која су касније изашла из Тење да је Милан Мацакања побио цивиле међу којима и његову супругу Ану Хорват. Сведок Рената Гал изјављује да је њену мајку Катку Киш и очуха Фрању Бурча у правцу Силаша одвео Милан Мацакања. Сведок Лазар Радишић наводи да осим Мацакање нико није био присутан приликом утовара људи у камион, и да није видео Жарка Чубрила. Да је Милан Мацакања дошао камионом и утоваривао цивиле у камион, да је Ану Хорват више пута ударио пендреком по леђима и задњици и рекао јој да ће јој пресудити зато што је њен син оженио његову ћерку и да се након тога Мацакања камионом удаљио у правцу центра села и скренуо у правцу Силаша.

Суд је прихватио исказе сведока Јована Ребраче, Немање Јовчића, Млађана Пеказа, Жељка Челића, Драгутина Макарића, Саве Шарчевића, Николе Суботиновића, Бранка Грковића, Маре Гргур, Јевте Рогача, Раде Богојевића, Романа Кухар, Лидије Шрам, Софије Чубрило, Владе Валентића, Саве Шарановића, Живојина Стаменића, Илије Тинтора, Стјепана Хорвата, Ренате Гал и Лазара Радишића као јасне логичне и у сагласности једне са другима и у потпуности их је прихватио. Супротно исказу Милана Мацакање, Јове Личине и Бранка Кнежевића напред наведени сведоци и сведоци оштећени у својим исказима не помињу Жарка Чубрила као лице за које су чули или видели да је извело и одвело цивиле хрватске националности из Тење, већ сведоци помињу сведока Милана Мацакању и Јову Личину као лица која су била присутна при увођењу у камион и одвођењу цивила као и могућих извршиоца кривичног дела. Суд је оценио да напред наведени сведоци немају разлога нити интереса да штите окривљеног Жарка Чубрила, имајући у виду да се ради о сведоцима који су, како су навели у својим исказима, у добрим односима како са окривљеним тако и са сведоцима Миланом Мацакањом и Јовом Личином. Такође и оштећени који су сведочили током поступка и који су у овом догађају изгубили блиске рођаке немају разлога да штите окривљеног.

Суд је посебно ценио исказ сведока Јове Ребраче који је навео да је сазнање да је критичног дана био присутан Жарко Чубрило добио од Милана Мацакање, па суд у овом делу није могао прихватити исказ овог сведока, а имајући у виду да сведок није имао непосредних сазнања о томе да ли је окривљени био присутан одвођењу цивила, већ да је ту информацију добио од сведока Мацакање чији исказ суд није прихватио јер у супротности са напред наведеним исказима сведока.

Ценећи исказ Марице Салај суд није могао да прихвати исти у делу да је окривљени био присутан у Тењи када је њена мајка одведена јер сведок нема непосредних сазнања о догађају, постоје противречности у исказу самог сведока и у супротности су са напред наведеним исказима сведока које је суд прихватио. Сведок у својим исказима током истраге не помиње окривљеног као лице које је извело њену мајку из биоскопа и одвело ка Силашу, да би на главном претресу променила исказ и навела да је осим Милана Мацакање, чула да је и окривљени био присутан. Овакав исказ сведока је супротан са исказим напред наведених сведока који су навели да окривљени није био присутан у Тењи приликом извођења цивила, такође и сведоци који имају посредних сазнања од људи који касније изашли из Тење не наводе окривљеног као лице које је било присутно при одвођењу цивила.

Суд исказ сведока Бранислава Кнежевића, који је по наводима оптужбе возио камион до места Силаша, и који је навео да је тада био присутан окривљени, није могао да прихвати јер је неуверљив, нелогичан и у супротности са напред наведеним исказима сведока које је суд прихватио. Тако на испитивању пред Жупанијским судом у Осијеку од 13.7.2007. године овај сведок ни на који начин не помиње присуство окривљеног Жарка Чубрила критичног дана, како у Тењи тако и у камиону, већ наводи да је камион којим су вожени цивили видео на пумпи у Силашу, да су у камиону били Божо Видаковић, Милан Мацакања и два добровољца Саво и Јово. Исти овај сведок у свом исказу пред Жупанијским судом у Осијеку дана 28.9.2007. године, значи два месеца после претходног исказа, исти мења и наводи да је окривљени био присутан у Тењи критичног дана, да су у команди били Јово Ребрача, Божо Видаковић, Милан Мацакања и Жарко Чубрило, да су цивилна лица хрватске националности увођена у камион и да су за Силаш пошли Божо Видаковић, Милан Мацакања и Жарко Чубрило, Јово и Саво. Да је од Мацакање у Силашу сазнао да ће цивили бити убијени и да је из тих разлога одустао да камион вози даље, па је камион преузео Мацакања и наставио да вози, а он се вратио у Тењу. На главном претресу овај сведок питан о разликама у својим исказима, одговара да се не сећа свих детаља, да не зна ко је убио цивиле, ко је био у камиону и ко је возио, кога је видео у Тењи критичног дана.

Сведок Милан Мацакања у истрази наводи да је критичног дана испред команде срео Чубрила за кога наводи да је у то време био политички комесар и два добровољца Саву и Јову који су од њега тражили конопце. На главном претресу мења исказ и наводи да окривљеног и добровољце срео испред камиона и видео 20 мештана који гледају како затворена лица улазе у камион и помогао је Ани Хорват да уђе у камион, а затим отишао да нађе превоз за Боботу. Овакав исказ сведока у супротности је са исказом сведока Јове Личине који наводи да је Милана Мацакању срео испред биоскопа и да је он возио камион. Сведок Јово Ребрача негира наводе сведока Милана Мацакање да је случајно наишао код увођења цивила у камион и да ништа није знао о томе да ће цивили бити одведени, пошто је према његовом сазнању Милан Мацакања имао задатак да притворена лица одведе на размену, да је то радио и раније, и да је критичног дана одвео цивиле и да је о томе обавештен и од стране сад покојног

Михајла Мирића, као и од самог сведока Милана Мацакање који му је саопштио да су лица из биоскопа одведена и убијена. Сведок Живојин Стаменић и Лазар Радишић такође негирају наводе сведока Милана Мацакање о присуству окривљеног испред биоскопа и наводе да критичног дана нису видели окривљеног Чубрила испред биоскопа, већ сведока Мацакању који је уводио цивиле у камион и одвезао исти ка Силашу.

Суд је ценио и исказе сведока Јове Личине и Милана Мацакање у односу на наводе да су били присутни и видели тренутак убиства цивила хрватске националности од стране окривљеног Чубрила, па је нашао да постоје битне разлике и противречности у исказим ових сведока, тако и са исказима других испитаних сведока током поступка и приложених доказа, па је суд нашао да овакве битне разлике у исказима доводе у сумњу истинитост истих.

Сведок Милан Мацакања наводи да је убиство ових лица извршено на мртвилишту, ван места Бобота где је било много мртвих животиња, док сведок Јово Личина то негира и тврди да се све дешава у шуми, на пропланку где је ливада и да није било никаквих мртвих животиња. Сведок Јово Личина током испитивања тврди да је сведок Мацакања у време убиства био у кабини камиона и да из ње није излазио, што значи да није ни могао да види убиства пошто се према наводима сведока Личине све дешавало иза камиона. Супротно овом исказу сведока Личине, сведок Милан Мацакања тврди да је био ван камиона и да је видео убиство цивила иза камиона. Сведок Јово Личина наводи да је било 12-13 цивила и то три мушкарца и 9 жена, док сведок Милан Мацакања наводи 8 мушкараца и 5 жена, а према наводима оптужнице било 7 мушкараца и 4 жене, док сведок Илија Тинтор наводи да је када је погледао испод цираде камиона док је возило стајало у Силашу било седам особа. Такође, сведок Јово Личина је категоричан да у овој групи цивила није био Владимир Валентић, док Мацакања тврди да је ово лице било у камиону. Овакве разлике у битним детаљим доводе у сумњу истинитост ових исказа, а имајући у виду како одбрану окривљеног тако и исказе сведока који не помињу присуство окривљеног Жарка Чубрила како при одвођењу затворених лица из Тења, тако и приликом заустављања камиона у Силашу. Тако сведок Илија Тинтор, који је критичног дана био у Силашу, тврди да се окривљени није довезао са камионом, нити је био у месту, али да је видео Милана Мацакању и Јову Личин са затвореним лицима, који су их предвече одвели ка Боботи.

Суд је овако дате исказе сведока Јове Личине и сведока Милана Мацакање морао да цени у светлу осталих доказа и чињеница, односно да до данас тела ових 11 лица нису пронађена, да није било могућности да се утврди начин страдања, као и да се на овај начин провери одбрана окривљеног и искази сведока. Искази сведока Јове Личине и Милана Мацакање сагласни су у делу да су видели да окривљени пуца у цивилна лица хрватске националности која силазе из камиона, а док у свему осталом њихови искази се разликују један са другим, као и са исказима осталих сведока. Суд није могао да прихвати наводе заменика тужиоца за ратне злочине у завршној речи да се ради о небитним детаљима, и да због протекла времена и година живота може доћи до разлика у исказима. Ово стога што су ови сведоци, према њиховим наводима, присуствовали одвођењу и убиству цивила који по оцени суда није свакидашњи догађај који се заборавља да би се искази ова два сведока разликовала у толиком броју детаља, од тога ко је наредио да се ова лица изведу из биоскопске сале, ко је томе

присуствовао, ко је возио камион, где се камион зауставио, ко је изашао из камиона и видео сам чин убиства и како су се након извршеног дела вратили у Тењу. Искazi ових сведока нису различити у појединим детаљима, да би се могли приписати годинама и протеклу времена, већ се разликују у битним детаљима, а такође су у супротности са исказима осталих сведока и сведока оштећених који су међусобно сагласни и које је суд прихватио. Такође суд је имао у виду и чињеницу да се против ових сведока, пре покретања поступка према окривљеном, пред органима Републике Хрватске водио поступак у вези убиства 11 цивила хрватске националности. Да је сведок Јово Личина како је сам на главном претресу изјавио, полицији у Хрватској морао да да исказ јер су, по његовим речима полицајци вриштали на њега, залетали се да га шамарају и туку. Од њега су тражили да каже шта је и како било, шта се десило. Рекао им је тада да ако им исприча све што зна да ће га неко убити, због чега су му понудили статус заштићеног сведока и да је добро да је жив остао.

Због свих ових чињеница и околности суд је нашао да су сведоци Јово Личина, Милан Мацакања и Бранислав Кнежевић, покушали да својим сведочењем умање своју улогу у овом догађају.

Према томе, суд је нашао да искази сведока Милана Мацакање, Јове Личине и Бранислава Кнежевића у одсуству других материјалних доказа, не указују са довољном сигурношћу да је окривљени Жарко Чубрило лице које је извршило кривично дело означено у оптужници, због чега суд налази да постоји сумња у погледу околности и доказа који би довели до осуђујуће пресуде. Имајући у виду претходно наведено, суд је руководећи се принципом да у случају сумње треба пресудити у корист окривљеног нашао да није доказано да је окривљени Жарко Чубрило извршио кривично дело из члана 142 став 1 КЗЈ-а, које му је у овом поступку стављено на терет због чега је на основу одредбе 423 став 1 тачка 2 ЗКП-а окривљеног ослободио од оптужбе.

Суд је одбио предлог браниоца окривљеног Жарка Чубрила да се у току доказног поступка у својству сведока испитају Милан Докић, Сава Грмовић, Милан Трбојевић, Живојин Клањ, Јосип Салај, налазећи да је у току поступка довољно разјашњено присуство окривљеног Чубрила у Србији, односно на територији Тење, имајући у виду раније испитане сведоке и њихове исказе, па суд налази да би испитивањем ових сведока дошло само до беспотребног одуговлачења овог кривичног поступка.

Суд је одбио предлог Тужилаштва за ратне злочине да се изврши увид у исказ заштићеног сведока под псеудонимом „Курир“ који је достављен од стране правосуђа Републике Хрватске, имајући у виду да доказ није прибављен у складу са Законом о кривичном поступку, односно да суд не може да браниоцима и окривљенима саопшти идентитет лица које је дало овај исказ најкасније у року од 15 дана пре почетка главног претреса, а што је потребно према одредбама члана 106 став 3 ЗКП-а да суд учини, то се овај доказ не може употребити у овом поступку из кога разлога је и одбијен.

Суд је одбио предлог браниоца окривљеног Жарка Чубрила да се прочита извештај Полицијске управе Осијечко-барањске, Сектора криминалистичке полиције, Одјел одсека криминалне, Одсек ратних злочина од 08. липња 2007. и обављен телефонски разговор са Миланом Мацакањом, затим да се од Завода за мировинско осигурање подручне Службе у Осијеку, службене евиденције тражи извештај за Јова Личину када је примио пензију као и да се од Републичког фонда за здравствено

осигурање Београд затраже подаци из службене евиденције за Јову Личину по ком основу се налази у систему здравственог осигурања Републике Србије, као и да се прибаве копије кривичне пријаве са предлозима које је Фонд за хуманитарно право Београд поднео у октобру 2011. за кривична дела ратног злочина у Тењи 1991.године, имајући у виду да је у току поступка у довољној мери разјашњена ова кривично правна ствар.

Суд је отклонио предлог за салушање сведока Милене Гајдашевић, имајући у виду њене године и лоше здравствено стање, а пре свега из разлога што је током досадашњег тока поступка у довољној мери разјашњена ова кривично правна ствар.

У односу на окривљеног суд је сходно одредби члана 265 ЗКП-а одлучио да трошкови поступка падају на терет буџетских средстава суда имајући у виду да је окривљени ослобођен од оптужбе.

Приликом доношења ове одлуке суд је ценио и друге изведене доказе које посебно не образлаже налазећи да исти немају карактер одлучујућих околности за евентуално другачије пресуђење у овој кривично правној ствари.

Са свега напред наведеног одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Живослава Матијашевић

ПОУКА О ПРАВУ НА ЖАЛБУ:

Против ове пресуде дозвољена је жалба
Апелационом суду у Београду, у року од 15 дана
од дана пријема писменог отправака
пресуде, а преко овог суда.